

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ

ΚΥΚΛΑΔΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

• Ημεῖς γάρ οὐ μόνον τοῖς ἄλλοις ἀφιζήσομεν Μελισσαίδῃ, τοῦ
• τῶν μουσῶν λειψῶνος τὸ κάλλιστον ἀπανθίζουσαι. (Εὐστάθιος.)

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ. 1846.

ΑΡΙΘ. 24.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΔΕΙ.

Ἐκ τῆς τυπογραφίας Γεωργίου Πολυμέρη.

1846.

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ

ΚΥΚΛΑΔΩΝ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ. 1846.

ΑΡΙΘ. 24.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΙΚΟΥ.

Ἡθικὸν Διήγημα.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν Σελ. 161.)

Μείνασα ἡ Κ. Ἰωάννα Μακενοῦ καθ' ἑαυτήν, ἐσκέφθη βραβύως περὶ τῶν διατρεξάντων μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Κ. Ἰάκωβου. Καὶ δὲν ἠδύνατο μὲν ν' ἀμφισβηλή πλέον περὶ τῶν σκοπῶν αὐτοῦ· ἐδίσταζε δὲ ἐξ ἄλλου μέρους νὰ πεισθῇ, διότι ἡ θέσις τοῦ Κ. Ἰάκωβου ἐδικαιολογοῦσεν ἀρκετὰ τοὺς δισταγμούς της.

Ὁ κτηματίας οὗτος ἀποκατασταθεὶς πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν εἰς τὴν Ἀλκμπάμαν ἔκκρινεν ὅτι οἱ πλείτεροι ἐκ τῶν ἀποίκων συνειθίζουσι νὰ κἀμνῶσι, προσηλωθεὶς εἰς μίαν ὠραίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς μὲν διετραγματεύετο ὡς ἐρωμένην του, ὕστερον δὲ ἠναγκάσθη νὰ τὴν θεωρήσῃ ὡς νόμιμον σύζυγον. Μὲ αὐτὴν εἶχεν ἀποκτήσει δύο υἱούς, τὸς ὁποίους αὐτὴ ἀναθρέψασα ἐπιμελῶς ἔφερον εἰς ἱκανὴν ἡλικίαν. Ἡ πολυκαιρία λοιπὸν καὶ ἡ ἀρσώσις εἶχε τοσοῦτον νομιμοποίησει τὴν ἔνωσίν των ταύτην, ὥστε ἡ Κυρία Μακενοῦ, ἀν καὶ γνωρίζουσα τὴν ἀλήθειαν, ἐθεώρει ὁμως τὸν Κ. Ἰάκωβον ὡς ἀθροῦν νυμφευμένον· ἐνόηρει δὲ τὴν ἰδίαν αἰ προτάσεις τοῦ Κ. Ἰάκωβου ὡς ὄφειλον νὰ ἐκπλήττουσι τὴν Κ. Μακενοῦ. Ὡς τότε, τότε μάλιστα ἡ εἰλικρινὴς πρὸς τὸν Κ. Κοκαρέλλην ἀγάπη της ἔκαμνε πᾶσαν ἄλλην ἔνωσιν μισητήν, καὶ μάλιστα τὴν μετὰ τοῦ Κ. Ἰάκωβου, ἥτις, προσάπτουσα εἰς αὐτὴν ἔγγλημα ἀτιμίας, τῆς ἐτροξέει φρίκην. Γνωρίζουσα δὲ

ἡ Κυρία Μακενοῦ, ὅτι τὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἦσαν ἐπικίνδυνα, ἤρχισε νὰ κυριεύηται ἀπὸ ἀνησυχίας.

Μετὰ μακρὸν ἀγῶνα συλλογισμῶν, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ γράψῃ τὸν Ἀραβωνιστικὸν τῆς, νὰ ἐπανέλθῃ, τὸν ὁποῖον ὁ Κ. Ἰάκωβος εἶχε συστήσει εἰς Μπαστόνην μᾶλλον διὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἀναγκαῖος καιρὸς πρὸς τοῦτο ἔμεινε πάλιν εἰς τὰ ἴδια. Ὁ δὲ Κ. Μακενοῦ δὲν ἦτο ποσῶς εἰς κατάστασιν νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὴν προῦσαν περίστασιν. Ἐπειδὴ, παρεκτός, ὅτι ἡ ἀσθένειά του τὸν εἶχε καταστήσει ἀνίκανον δι' ὅποιουδήποτε εἶδους ἐνασχόλησιν, εἶχε καὶ τὸ ἐλάττωμα νὰ ἦναι πάντοτε ἀμελής εἰς τὰς ὑποθέσεις του· Βλασμένος νὰ παραιτήσῃ τὰς ἐπικρατίας τῆς Ἄρετου συνεπέα μίαν χρονοπία, ἥτις εἶχεν τῷ ἀφαιρέσει τὴν πίστιν τῶν ἀνθρώπων ἔνεκα τῆς ἀπειρίας του, δὲν εἶχε μολοντοῦτο γίνεαι μῆτε πλέον ἱκανός, μῆτε προσεκτικός. Ἐλάμβανεν ἀπὸ τὸν Κ. Ἰάκωβον ἀδικόπως χρήματα καθυλόν τὸ δάστημα τῆς συστάσεώς του, μέχρις οὗ ἐδέσμευσεν αὐτὸς ἑαυτὸν εἰς τὰ ἀηδῆ καὶ ἀτιμὰ δεσμὰ τοῦ χρέους. Αἰσθανόμενος δὲ ἐπὶ τέλους τὴν παντελῆ ἀδυναμίαν του ὡς πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν χρεῶν του, ἔκαμνε ἐκεῖνο τὸ ὅπερ ἐν γένει κάμνουσιν οἱ ἀθροῦνοι ὅταν ἐκτεθῶσιν εἰς κίνδινον, κλείσας τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀφήσας τὴν διεκπιρῶσιν τῶν ὑποθέσεών του εἰς τὴν τύχην.

Ἐν τῷ μέσῳ τριακῆς ἀμηχανίας εἰρισκομένη ἡ Κυρία Μακενοῦ, ἐστοχάζετο, ὅτι ὁ μόνος ἀνθρώπος ὅστις ἠδύνατο νὰ κανονίσῃ ἀρμοδίως τὰς ὑποθέσεις ταύτας, ἦτο ὁ θεὸς τῆς Ὁβουλίας, ὅστις καταστημένος ὢν εἰς τὴν Νέα Χιμισίαν, ὑπέσχετο πρὸ πολλοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἀλαμ-

πάμαν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἡ νέα λοιπὸν κόρη τὸν ἔγραψε παρευθὺς περὶ τῶν διατρεχόντων, πικραλοῦσα αὐτὸν νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀφιξίν του.

Ἐντοσοῦτῳ ὁ Κ. Μακενοῦς ἀδυνατεῖ ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν, καὶ ὅλα τὰ ἱατρικὰ εἶχον γνωρισθῆ ἀδύνατα εἰς θεραπείαν τοῦ πάλους του. Ἡ ἀσθένειά του ἦτο μία ἐξ ἐκείνων, τῆς ὁποίας οἱ ἱατροὶ δὲν εὕρισκον ὄνομα. Ἡ ζωὴ ἤλαττοῦτο ἀπ' αὐτὸν ἀδιακόπως, ὥστε δὲν ἦτο πλέον ἄνθρωπος ἀσθενής, ἀλλ' ὅστις εἶχε χρεῖαν ν' ἀποβάνῃ. Μολαταυτὰ ἐξηκολούθει νὰ σηκόνεται καθὲ ἡμέραν ἐνωρὶς καὶ νὰ ἐπιθεωρῇ τὰς φυτείας του, νομίσας ὅτι μὲ ταύτην τὴν κίνησιν ἤθελε δώσει κάποιαν ἀνάρρωσιν εἰς τὴν πάσχουσαν ὕγιαν του.

Συνεχῶς τὸ ἑσπέρας, ἀφοῦ ἔδιδε τὰς ἀναγκαίους ὀδύγους καὶ ἐπιθεωρεῖ τοὺς συμπεπλεγμένους λογαριασμοὺς του ἐσυνείθιζε νὰ καθίζῃ κάτωχρος ὑπὸ τῶν κληματαριῶν ἐνὸς λιβαδίου, δὲν θεωρῶν τριγύρω του ἐκεῖνα τὰ νέα δένδρα τῶν ὑποστατικῶν του, τὰ ὁποῖα εἶχε φυτεύσει καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἤθελε προφθάσει ποτὲ νὰ εἶδῃ μεγάλα· ἐκεῖνας τὰς οἰκοδομὰς, τὰς ὁποίας δὲν ἔμελλε ποτὲ νὰ τελειώτῃ· καὶ τέλος, ἐκεῖνην τὴν γλυκεῖαν καὶ τρυφερὰν του θυγατέρα, τὴν ὁποίαν ἤθελε ἀφήσει χωρὶς προστασίαν μεταξὺ τοῦ χάους τῶν ἀνωμάλων ὑποθέσεών του, ἠσθάνετο μίαν ἀνατριχίλλαν εἰς τὰ μαλλιά του, καὶ ἔστατο μὲ μίαν ὀρμὴν ἀποφασιστικὴν, ἀνακαλῶν εἰς τὸν ἐαυτὸν του τὰς δυνάμεις τ.υ. καὶ βιάζων τρόπον τινα τὴν ὑπαρξίν τῆς ζωῆς του. Πλὴν αὕτη ἡ βεβιασμένη ἐνεργητικότης του ἦτο πολλὰ σάντομος, καὶ παρεκκολλημένη πάντοτε μὲ ἓνα ἐπαιθητὸν παρασμένον. Οὕτως ὁ Κ. Μακενοῦς ἐταλαντεύετο εἰς τὰς ματαίους ἀγωνίας ὑπὲρ τῆς μεταναστάσεώς του. Ἐπομένως, εἰς τὰς ἀνεπικισθήτους ἀγωνίας ὁ μικρατμὸς συνοδεύεται μὲ κάποια θέληγτρα· ὁ δὲ πατὴρ τῆς Ἰωάννας ἦτο καθυλοκληρίαν παραδεδωμένος εἰς παρομοίαν πλαστὴν εὐχαρίστησιν, ὅμοιος μὲ ἓνα ὀδοιπόρον, ὅστις ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ τελευταίου ὄρους, ἐπιβλέπει πρὸς τὴν ζώην διὰ νὰ ἀκούσῃ τοὺς τελευταίους θορύβους καὶ ν' ἀναπνεύσῃ τὰς τελευταίας εὐδίας αὐτῆς, χωρὶς νὰ συλλογίζηται ποσῶς τὴν τελευταίαν νύκτα, ἥτις τὸν πλησιάζει. . . . Γλυκεῖα ἀπροβλεψία τῶν θνησκόντων, ἥτις τοὺς κάμνης νὰ εὕρισκωσι παραδοξοὺς γλυκύτητας ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἰδίας αὐτῶν καταστροφῆς!

Ἐντοσοῦτῳ ἡ Κυρία Ἰωάννα δὲν ἠμέλητε τίποτε πρὸς διατήρησιν τῆς ἡσυχίας του, προσπαθούσα νὰ διασκεδάσῃ τοὺς στοχασμοὺς τοῦ πατρὸς της. Ὁ δὲ Κ. Μακενοῦς ἀνησυχεῖ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ διευθύνῃ πλέον τὰς φυτείας του, καὶ ἐφοβεῖτο πολὺ διὰ τὰς πλησιάζουσας καρπολογίας, αἱ ὁποῖαι ἀπ.βαινον μάταιαι, ἢ ἔσπευδον εἰς τὴν φθοράν.

Ἡ Κυρία λοιπὸν Ἰωάννα θέλουσα νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοὺς τοιούτους στοχασμοὺς, τὸν προσήλωνεν ἐπιτηδείως εἰς τὴν ποικιλίαν τῆς φύσεως, εἰς τὰ ἀσυνέθιστα κεκλιμένα τῶν εἰς τὰ δάση ἀγρίων καμηλιῶν καὶ εἰς τὴν ὠραίαν θέαν τῆς Ἀλαμπάρας, ἥτις ἀπὸ τὰ πικρήγυρα τῆς κατοικίας προέβλεπε λαμπρότατον θέαμα, ἕνεκα τῶν ἐκτεταμένων δασέων καὶ τῆς φυσικῆς καλλονῆς. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοσαύτης ἀρμονίας ἀνεφράστου, ὁ ἀσθενὴς ἐλησμένει τὰς ἀνησυχίας τ.υ. ἀναπνέων τὸν βαλσαμωμένον ἀέρα, καὶ θεωρῶν τὰ ὕδατα, τὰ δάση, καὶ τὰ βουνά, ὡς εὐτυχίαν διαρκῆ καὶ ἀτελεύτητον. Ἐξησφαλισμένος ὅθεν ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν τῆς δημιουργίας, δὲν ἠδύνατο νὰ νομισθῇ πλέον πτωχός, διότι τὸν περιεκύκλωνον τοιοῦτοι θησαυροὶ, καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀναισθησία του.

Ἐντοσοῦτῳ ἡ Κυρία Ἰωάννα ἦτο μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ μεθεξῆ τῆς ἡσυχίας, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζε πλὴν καλὰ πῶς νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν πατέρα της· καὶ μάλιστα, αἱ ἐπίμονοι προτάσεις τοῦ Κυρίου Ἰάκωνος, τὴν ἐπροξένουν ἀδιάκοπον ταρχήν. Δὲν εἶχε δὲ ἄλλο νὰ παρεγορῆ τὴν βεβαρυμένην καρδίαν της, εἰμὴ τὴν γλυκεῖαν ἰδέαν τοῦ θεοῦ της, τὸν ὁποῖον ἐπερίμενον ἀνυπομόνως ἀπὸ τὴν Νέαν Χαμοσίαν. Ἀλλὰ, καθὼς συμβαίνει πάντοτε εἰς τοὺς κυριεύμενους ὑπὸ τῆς ἀνυπομονῆς καὶ τῆς ἐλπίδος νὰ εὐκαλύψωσιν τὰ πάντα μὲ τὴν φαντασίαν των, αὕτη δὲν ἐνράτησε ὁρὸν λογαριασμῶν εἰς τοὺς στοχασμοὺς της, μήτε ἐπρόβλεπε τὰ γεννηθόμενα ἐμπόδια, ἢ τὰς ἀπροβλεπτὰς ἀναβολὰς.

Μίαν ἑσπέραν, ὅτε ὁ Κ. Μακενοῦς εὕρισκετο πλέον ἀδύνατος παρὰ τὸ σύνθημα, κρατῶν τὴν θυγατέρα του ἀπὸ τὴν χεῖρα ἔσπευσε πρὸς τὰς φυτείας τῶν βαμβακιῶν, ἀλλ' αἱ δυνάμεις του ἐξέλειπον εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ πλησίον ἐνὸς ἀμπελοκήπου, ὅπου ἀκάθησε βεβαρυμένος. Ἐκεῖ κλίνας ἐν τῷ ἄμα ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν κεφαλὴν του, ἐκλείσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ ἐκμήθη! Ὄταν ἡ Κ. Ἰωάννα ἐβεβιαώθη διὰ τῆς ἀναπνεύσεως του ἵτι ἐκοιμᾶτο ὁ

πατήρ της, ἀπὸ τὸν διεθετε κελῶς, ἰπετέρη ἐκεῖ πλησίον ὑπὸ μίαν δρῦν, καὶ ἐκάθισε ὀδυρομένη διὰ τὴν δυστυχίαν της.

Μετ' ὀλίγον ἐξερνήθη ἀκούσατα τὸ ὄνομά της προφερόμενον, καὶ στρέψασα ὀπισθὲν της, εἶδε τὸν Κ. Ἰάκωνα, ὅστις μὲ ἐν ψυχρῶν μεδιάμα τῆς εἶπεν:

— Πιστεύω, ὅτι ἡ Κυρία Μακροσῆ δὲν μὲ ἐπρόσμενον. Μολοντοῦτο εἶαι δεκαπέντε ἡμέραι ἀφοῦ τῆς ἐκοινοποίησα τὴν ἐπίσκεψίν μου· καὶ ἰδὼ ἐκτελῶ τὴν ὑπόχρεσίν μου.

— Τωόντι, ἀπεκρίθη ἡ νέα κόρη·

— Ἐμπορῶ νὰ Σῆς ἐρωτήσω ἐὰν ἐσκέφθητε περὶ τῆς τελευταίας συνδικλέξέως μας;

— Ὅποιον συνδικλέξιν ἐννοεῖτε, Κύριε Ἰάκων;

— Ἐκείνην, ἣτις ἀπέδωκε τὴν εὐτυχίαν Σας, καὶ τὴν ζῶν πατρός Σας.

— Δὲν ἐξήγαγον τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοὺς λόγους Σας ἐκεῖνος, εἰμὴ ἐν πᾶσι, ἀπεκρίθη ἡ νέα κόρη· ὅ ἐστιν, ὅτι ὁ πατήρ μου καθυπεβαλλεν ἑαυτὸν εἰς χρέη, τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ πληροῦν.

— Μάλιστα! ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ἐδειξά τευτοχρόνως καὶ τὸν τρίπιν τοῦ νὰ ἐξάξῃ ἡ Κυρία Μακροσῆ τὸν πατέρα της ἀπὸ τὴν δυσχερῆ ταύτην θέσιν.

— Ἐστοχάστην τὸν θεῖον μου Γουλλιέλμον, εἶπεν αὐτῇ, ἀποφεύγουσα τὴν παρατήρησιν τοῦ Κ. Ἰάκωνος, καὶ ἐλπίζω, ὅτι θέλει ἔλθει ὁ ἴδιος ἐντὸς ὀλίγου διὰ νὰ κανονίσῃ τὰς ὑποθέσεις τοῦ πατρός μου.

— Λοιπὸν, ἐγράψατε εἰς τὸν θεῖον Σας; πολὺ καλὰ. . . . Βλέπω μὲ λύπην μου ὅτι ἡ Κυρία Μακροσῆ δὲν ἠθέλησε νὰ προστρέξῃ εἰς τοὺς φίλους της.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω φίλους, Κύριε Ἰάκων, εἰμὴ τοὺς γονεῖς μου.

— Ἄμμη τὸν Κύριον Κοκαρέλλη;

— Ἡ Κυρία Μακροσῆ ὕψωσε τότε τοὺς ὀφθαλμούς της μὲ ἓνα τρόπον θραυτῶν, λέγουσα:

— Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐὰν ὁ Κ. Κοκαρέλλη, ἦτο ἐδῶ ἤθελον εἶσθαι ἡσυχωτάτη.

— Ὁ Κ. Ἰάκων ἔλαμεν ἐν σημείῳ περιφρονησεως, λέγων·

— Ἠγνόουν, ὅτι ὁ Κ. Κοκαρέλλη ἤθελεν ὑπάρξει τάσον πολυτίμος ὑπεραπείης σας· οὐδὲ ἐστοχάζομαι ὅτι ἠδύνατο νὰ μετρήσῃ δέκα χιλιάδας τάλληρα.

— Δέκα χιλιάδας τάλληρα!

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ποσότης τὴν ὅποιαν ὁ Κ. Μακροσῆς χρεωτεῖ νὰ μὲ πληροῦν εἰς τὴν πρώτην προθεσμίαν τῆς ὁμολογίας του.

— Ἄλλ' ὁ πατήρ μου δὲν ἔχει αὐτὴν τὴν ποσότητα! . . .

— Τὸ γνωρίζω.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ παρατείνετε ὀλίγον τὴν προθεσμίαν· δηλαδή, νὰ προσημίετε ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῆς καρπολογίας.

— ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ πωλήσω τὴν οἰκίαν του ἐν τῷ ἄμα, καὶ νὰ ἐνεργήσω πᾶσαν ἄλλην καταδίωξιν ἐναντίον του πρὸς ἀπαίτησιν τῶν χρημάτων μου.

— Τοιοῦτον δικαίωμα ἔχετε, τὸν εἶπεν ἡ Κυρία Μακροσῆ φρόντισα, ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι θέλετε τὸ μεταχειρισθῆ ποσῶς!

— Ἡ ἀπίστας σας θέλει μὲ ὀδηγήσειν εἰς τὰς πράξεις μου. . . .

Ἡ Κ. Μακροσῆ ἐπὶ τῶν λόγων τούτων ἐχαμήλωσε μὲ ψυχρότητα τοὺς ὀφθαλμούς της· ὁ δὲ Κ. Ἰάκων ἐξηκολούθησεν:

— Ἐξερνήσθη πού καθαρά, καὶ ἐλπίζω νὰ μὲ ἐνοήσατε. Κυρία Μακροσῆ! ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ· ἐνδώσετε καὶ σεῖς, εἰς τὴν ἀγάπην μου, καὶ τότε θέλετε καταστήσει εὐτυχῆ καὶ ἑαυτὴν καὶ τὸν πατέρα σας. Γνωρίζετε, ὅτι εἶμαι πολλὰ πλούσιος· ὀλόκληρός μου λοιπὸν ἡ τύχη θέλει ἀνήκει εἰς σᾶς· χρήματα, ὀχήματα, σκλάβους, τὰ πάντα θέλουσιν εἶσθαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, καὶ θέλετε τὰ διαθέτει κατὰ τὴν ἀρέσκειάν σας· ἡ δὲ θέλησίς σας θέλει εἶσθαι ὑπέρτατος δι' ἐμὲ καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀλαμπάμαν! . . . Μὴ μὲ ἀποβάλλετε, Κυρία Μακροσῆ, διότι δὲν θεωρῶ τὴν εὐτυχίαν μου, εἰμὴ ἠνωμένην μὲ τὴν ἠδικίαν σας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ.

Περὶ ἐξουσίας.

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι τὸ σιτάριον ἐλάπτεται πολὺ ἀπὸ τὴν λεγομένην ἐρυτίθην. Ἡ ἀβρωστία αὐτὴ ἀφαιρίζει τὰ ἀλευρώδη μέρη τοῦ σιταρίου καὶ βρωμίζει τοὺς ὑγιεῖς κόκκους μὲ μελανὸν κονιορτὸν, τὸ ὅποιον τοῦτο ὀλιγοστεύει πολὺ τὴν τιμὴν. Εἶναι δὲ περισσότερον μάλιστα

ἐπιφοβός, όταν τοιοῦτο σιτάριον μεταχειρίζομεθα ὡς σπῆρον.

Εἰς τὴν Εὐρώπῃν προλαμβάνουσι τὸ κακὸν τοῦτο μὲ διαφόρους τρόπους· εὐχάριστος δὲ κατ' ἐξοχὴν ἡ ἀσβέστος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναλυμένην βρῆχουσι τὸν σπόρον· ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν ἀπαντῶνται ἐκ δικλειμμάτων ἐρυσσιθωμένα στάχυα. Περίφημος ἀγρονόμος ὁ Δομβάλ ἐκπρόβαλεν ἄλλον τρόπον ἀποδειγμένον πολὺ ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὴν πείραν· συνίσταται δὲ εἰς μίαν λίτριν καὶ τέταρτον σόδας θεικῆς (ἀλατος, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ φρυμακώπωλεα) καὶ τέσσαρες λίτρας ἀσβέτου διὰ 8 κοιλῶν σπόρου.

Ἄλλοι μεταχειρίζονται τὸν θεικῶν χαλκῶν ἢ τὴν λεγομένην ἀλογόπετριν μίαν καὶ ἡμίσειαν δραχμὴν καὶ μαγειρικῶν ἄλας μίον οὐγγίαν εἰς μίαν λίτραν ὕδατος διὰ 8 κοιλῶν σπόρου. Τὰ εἰρημένα εἶδη πρέπει νὰ ἀνικλωθῶν εἰς καθδῖον καὶ νὰ μείνωσιν ἐκεῖ 24 ὥρας. Ἡ λεγομένη καραμπουζιά ἢ θεικῶς σίδηρος καίει διόλου τὸ σιτάριον.

(Ἀνθολογία)

ΝΕΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ.

— Εἰς Βρεττανίαν νέος τις ὀνόματι, Γουστάβος Σπέρ, ἐπενόησεν ἀπλουστάτην καὶ εὐχρηστοτάτην μηχανὴν διὰ νὰ κινήται ὁποιοῦνδήποτε πλοῖον, χωρὶς νὰ ἀπαιτεῖται ἡ παραμικρὰ δαπάνη. Ἰπόσχεται μὲ τὴν δύναμιν τῆς μηχανῆς του νὰ περάσῃ ὁποῖον δήποτε ἀτμόπλοιον· ὅσῳ περισσώτερον τὸ πλοῖον εἶναι φερωμένον τοσοῦτον κινεῖται ἰσχυρότερον διὰ τῆς βῆθεις μηχανῆς καὶ τρέχει ταχύτερον· τὸν δὲ τὰ κύματα, ὅσον καὶ τὰ ἐναντία ρεύματα ὅλη μόνον δὲν ἐμποδίζουσι τὸ πλοῖον, ἀλλ' εἰ ἐναντίας αὐξάνουσιν εἰ μᾶλλον τὴν ταχύτητά του· ἡ μηχανὴ γίνεται μὲ δαπάνην κατὰ τὸ ἐδέκατον ὀλιγωτέραν τῆς τῶν ἀτμοκινήτων μηχανῶν ὁ ἔφευρετὴς προτίθεται νὰ μεταβῇ εἰς Ἀγγλίαν διὰ νὰ τὴν βάλῃ εἰς πρᾶξιν.

— Γερμανός τις καθηγητὴς ἐν Ἀγγλίᾳ, Στουβείνιος, ἐπένοησε νέον εἶδος πυρίτιδος κατασκευαζομένης ἀπὸ βυμβάκιον διάφορα πειράματα γεόμενα, διὰ τῆς νέας ταύτης πυρίτιδος ἀπέδειξε· πρῶτον, ὅτι ἡ δύναμις αὐτῆς εἶναι διπλάσια τῆς κοινῆς πυρίτιδος, δεύτερον, ὅτι δὲν γεννᾷ πολὺν καπνόν, οὐδὲ ἀφίνει εἰς τὸ ὕπλον τὴν ἴδὴν ἐκείνην,

ἥτις εἶναι σημεῖον ὅτι ἡ κοινὴ πυρίτις δὲν καίεται ἐξ ὀλοκλήρου, τρίτον, ὅτι ἡ ἐκ βαμβακίου πυρίτις ἐπιτεθείσα εἰς τὴν κοινὴν πυρίτιδα δύναται νὰ κτῆ χωρὶς ν' ἀνάψῃ ἢ ἄλλη.

Ὁ ἐφευρετὴς δὲν στέργει νὰ ὁμολογήσῃ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς πρὶν τῷ παραχωρηθῆναι τὸ δίπλωμα τῆς ἀνακαλύψεως καὶ 300. χιλιάδων λιγῶν ἀμοιβή. Πλὴν κατ' ἐπίμονον αἴτησιν τῆς Βρετανικῆς ἐταρίας τῶν τεχνῶν συγκατένευσε νὰ γείνωσιν ἄνθρωπον κτῆς διὰ τοῦ χημικοῦ Γροβίου τὴν ἐξῆς πειράματα.

Ὁ Γρόβιος ἔλαβε πρῶτον ποσότητά τινα κοινῆς πυρίτιδος καὶ ἐξέκασεν αὐτὴν διὰ νὰ δείξῃ πόσος εἶναι ὁ ἐξ αὐτῆς γεννώμενος καπνός· ἔλαβεν ἔπειτα ἴσην ποσότητα βυμβάκινος πυρίτιδος δευτέρως ποιότητος· ἥτις καυθεῖσα ἔδωκε πολὺ ὀλίγον καὶ ἀνεπαίσθητον καπνόν· ὁ χάρτης εἰ τοῦ ὁποίου ἔθετε τὴν πυρίτιδα μόλις ἠμυρώσῃ ἀπὸ τὴν κοῦτιν. Τῆς ἀνωτέρας ὁμοῦ ποιότητος ἢ βυμβάκινος πυρίτις (διότι ὁ ἐφευρετὴς κατασκευάζει δύο εἰδῶν) δὲν ἐπικρουσίασε παντάπασιν καπνόν, ἀλλὰ μόνον φλόγα ξυθὴν ὡς τὸ χρώμα τοῦ πρτοκαλίου. Ἀκολουθῶν, ὁ Κύριος Γρόβιος ἀπέδειξεν ὅτι ἀπὸ τῆς ἡνείκα νῆα πυρίτις δὲν ἀποβάλλει τὴν δύναμίν της· πρὸς τοῦτο ἔλαβεν ὀλίγην πυρίτιδα, τὴν ἐρέψιν εἰς ποτήριον πλήρες ὕδατος, ἔπειτα ἐκβαλὼν αὐτὴν τὴν ἔθετε μεταξὺ δύο στυπίνων χαρτίων, διὰ νὰ στεγνώσῃ ὁπωσοῦν, ἅμα δὲ ἐπιήτασε σύρμα σιδηροῦν παρατωμένον, ἡ πυρίτις ἀνεφλέχθη ἐν ἀκρότῃ, χωρὶς νὰ φωνῆ παντάπασιν καπνός. Τὸ τελευταῖον καὶ περιεργώτατον πείραμα τοῦ κυρίου Γροβίου ἦεν ἡ ἐπὶ κοινῆς πυρίτιδος ἐπίθεσις βαμβακίου παρασκευασμένου κατὰ τὴν νέαν μέθοδον· πρὶν γενέσθαι τοῦ πυρός τὸ βυμβάκιον μεμβλήθη εἰς αἰθερίαν φλόγην, ἡ δὲ κοινὴ πυρίτις ἔμεινεν ἀνεπαφός. Τὸ πείραμα τοῦτο ἐπέτυχε θαυμασιώτατα. Διὰ νὰ κατορθωθῇ ὁμοῦ τοῦτο ἀπικεῖται τὸ βυμβάκιον νὰ ἦναι πολλὰ στεγνόν, διότι ἀλλῶς ἢ ἀνάφλεξις γινόμενῃ βραδυτέρα δίδει καιρὸν εἰς τὴν ἄλλην πυρίτιδα νὰ ἀνάψῃ καὶ αὐτὴ.

(Ἐκ τῆς Φήμης.)

ΘΑΥΜΑΣΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ.

Λέγεται ὅτι ὁ Σένεκας ἠδύνατο ν' ἀπαγγεῖλη δισχιλίους στίχους διαμῆς καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν τάξιν, ἔπειτα δὲ ἐκ

τοῦ ἐσχάτου ἀρχίζων καὶ ὀπισθοδρομῶν νὰ ἐπικαλέσῃ αὐτοὺς μὲ τὴν ἀκριβείαν, ὥστε νὰ μὴ σφάλλῃ εἰς μίαν κἀν λέξιν ἢ συλλαβὴν. Ὁ Κῦρος εἶχε τὸσον ἡρακλεῖαν μνήμην, ὥστε ἠδύνατο νὰ καλέσῃ ὀνομαστικῶς ἕκαστον στρατιώτην εἰς τὸ πολυπληθὲς αὐτοῦ στράτευμα. Ὁ Μιθριδάτης, ὁ ὅποιος, ἐξουσίαν εἰκοσιτρία ἔθνη, διαφόρους γλώσσας λαλοῦντα, ἠδύνατο νὰ συνομιλῇ μεθ' ὄλων αὐτῶν εἰς τὴν ἰδίαν ἐκάστου διάλεκτον. Κορσικανὸς τις παῖς ἠδύνατο ν' ἀπαγγεῖλη τεσσαράκοντα χιλιάδας λέξεων, εἴτε εἶχον νόημα εἴτε οὐ, ἐνῶ τὸν ὑπαγορεύοντο· ἔπειτα δὲ ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν τελευταίαν λέξιν, καὶ νὰ τὰς ἐπικαλέσῃ ὀπισθοδρομῶν χωρὶς κἀνὲν σφάλμα. Ἄγγλος τις (Dr. Wallis) ἐξήγαγε τὴν κυβικὴν ῥίξιν τοῦ ἀριθμοῦ τρία ἕως εἰς τριάκοντα τύπους δεκαδικῶν, μόνον διὰ τῆς μνήμης του· Ὁ Ἰταλὸς Μαγλιαθένης, ὅστις ἀνέγνωσε τὰ πλεῖστα τῶν ἐπιζωῶν αὐτοῦ συγγραφεύων βιβλίων, ἠδύνατο νὰ εἴπῃ περὶ πρῶτα· ὑποθέσεως ἐπραγματεύετο ἕκαστος συγγραφεύς, νὰ φέρῃ εἰς μαρτυρίαν τὰ κεφάλαια, τὰς τομὰς, καὶ τὰς σελίδας εἰς τὰς ὁποίας περιεῖχε το ἰδιαιτέρως τὰς ὑπόθεσιν· ἐκτὸς δὲ τούτου, ἠμῶρες νὰ ἐπικαλέσῃ καὶ τὰς λέξεις αὐτὰς τοῦ συγγραφέως. Κύριός τις τὸν ἐδάνεισε χειρόγραφόν τι νὰ ἐξετάσῃ, ἐπομένως δ' ἐπροσποικηθῆναι εἶχεν ἀπολύσειν αὐτό· ἀλλὰ πόνον ἐξεπλάγη ὅτε ὁ Μαγλιαθένης τὸ ἔγριψε λέξιν πρὸς λέξιν, διὰ μόνον τῆς δυνάμεως τοῦ μνημονεῖοῦ του, μολονότι δὲν εἶχεν ἀναγνώσειν αὐτὸ εἰμὴ ἀπαξ. Ὁ Euler ἔλασε τὸ φῶς του ἐν ἔτει 1783, καὶ μ' ὄλον τοῦτο ἐξηκολούθει τοὺς περιπεπλεγμένους καὶ δυσκίλους μαθηματικούς ὑπολογισμοὺς περὶ τῆς ἀνωμαλίας τῶν πλανητικῶν κινήσεων, καὶ συνέθηκε πραγματεῖαν περὶ Ἀλγέβρας, μόνον διὰ τῆς ἐμπληκτικῆς αὐτοῦ μνήμης. ἠδύνατο, προσέτι, ν' ἀπαγγεῖλη ὄλην τὴν Αἰνεΐδα τοῦ Βιργιλίου ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους, καὶ νὰ εἴρῃ τὸν πῶτον καὶ τελευταῖον στίχον ἐκάστης σελίδος εἰς τὴν εἰδῶσιν τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀναγνώσειν πρὶν τυφλωθῆναι. Ὁ Ἄγγλος Whitfield ἤξευρεν ὄλην τὴν Παλαιὰν καὶ Νέαν Δικηήκην ἐκ στήθους. Ἄγγλο-αμερικανὸς τις ἰατρός, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀποβιώσας, ἠδύνατο ν' ἀπαγγεῖλη εἰς τὸ γηρατειὸν του τὸν Ἀπολωλότα Πικράδειον τοῦ Μίλωνος, μολονότι δὲν εἶχεν ἀναγνώσειν αὐτὸν διὰ εἴκοσι ἔτη.

ΜΕΓΑΛΑ ΤΕΛΗ ΕΚ ΜΙΚΡΩΝ ΑΡΧΩΝ.

Ἡ ΑΠΟ μακρυνῶν τόπων μεταφορὰ ἐνὸς σπόρου, ἐνὸς φυτοῦ, μιᾶς ἀληθείας, ἢ μιᾶς νεωστὶ γενομένης ἀνακάλυψης, τὰ μέγιστα πολλάκις χρησιμεύει.

Ὀλίγοι σπόροι τῆς συλαμινέας καὶ ὀλίγα τινὰ ὠὰ τῆς μεταξοποιοῦ κάμπης, τὰ ὅποια ἐφέρθησαν ἐκ τῆς Κίνας καὶ ἐδωρήθησαν εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἰουστινιανῶν, κατέστησαν τὴν καλλιέργειαν τοῦ μεταξίου εἰς τῶν ὠρελιμωτέρων κλάδων τῆς ἀγροτικῆς βιομηχανίας εἰς τὴν Δυτικὴν Ἀσίαν καὶ Μεσημβρινὴν Εὐρώπην.

Σκεκὸν τι ὄρυζον, τὸ ὅποιον ἔλαβεν ὁ κυβερνήτης τῆς Νιού Καρολίνας (εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν) ἀπὸ τὸν μάγειρον πλοίου τινὸς ἐκ τῆς Μιδαγάσκας, κατὰ τὴν παραλίαν ἐκείνην ναυγήσαντος, καὶ δείγμα τι βμβακίου, τὸ ὅποion ἔλαβεν Ἄγγλο-αμερικανὸς τις κτηματίας περὶ τὰ μέτα τῆς παρελθούσης ἐκατονταετηρίδος, ἔκαμαν τὰ εἶδη αὐτὰ δύο τῶν κυριωτέρων προϊόντων τῆς Ἀμερικῆς.

Ἀπὸ κέρασον, (κερασίν,) τὸν ὅποιον ὁ Δούκουλλος εἰς τὴν Ρώμην ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ Μιθριδικικοῦ πολέμου ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ ἀπὸ τὸ νότιον παράλιον τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἐξετάθη ὁ ἡδὺς αὐτὸς καρπὸς εἰς τὴν τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν.

Ὀλίγοι τινὲς καταδεδωγμένοι Διακμαρτυρήμενοι τῆς Γαλλίας καὶ Ὀλλανδίας, εἰς τὴν Ἀγγλίαν μεταβάντες, ἔγιναν αἰτία νὰ συστηθῶσιν εἰς αὐτὸ τὸ βεβίσιον τὰ μύλλια καὶ μεταξωτὰ του ἐγροστῆς.

ΠΕΡΙ ΜΑΘΗΣΕΩΣ.

Ὡς εἶναι πρόδηλον ὅτι τὸ σῶμα ἔγινε διὰ νὰ ἐνισχύεται, ὡσαύτως εἶναι φανερόν ὅτι ὁ νοῦς ἔγινε ὥστε νὰ βελτιοῦται διὰ τῶν γνώσεων· ὅθεν ὁ μαθητὴν, ἂν μανθάνῃ καλῶς, ὅχι μόνον εὐρίσκει τὴν μάθησιν εὐκολωτέραν, ὅσον προχωρεῖ ἀλλὰ καὶ ἐννοεῖ κληίτερα ὅσα μανθάνει. Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι αὐθαίρετος, οὐδὲ συνίσταται ἀπὸ μέρη ἀπροσπασιμένα καὶ μεμονωμένα· εἶναι ἀληθειῶν σειρά ἀλληλεπιδεῶν, κέντρον ἔχουσα τὴν ὀρθότητα, καὶ συμπεριλαμβανόμενα.

εάνουσα τὰ μέγιστα καὶ τὰ ἐλάχιστα, τὰ ἐγγύτατα καὶ τὰ ἀπώτατα, μέρη τοῦ σύμπαντος. Ὄθεν ὁ μὴ μανθάνων, ἢ παύων τοῦ μανθάνειν, δὲν ἐκπληροῖ τὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς του, ὅστις εἶναι νὰ γνωρίσῃ, ὅσον τὸ δυνατόν ἄτασαν τὴν ἀλήθειαν. Οὕτε τὸν Δημιουργὸν οὕτε ἑαυτὸν δύναται ὁ τοιοῦτος νὰ γνωρίσῃ, μολοντί ἡ μεγίστη εὐδαιμονία του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν γνώσιν ταύτην.

(Ἐκ τῆς Ἀποθ. τῶν Ὁρ. Γν.)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Περὶ τοῦ Ἰεζεμίυ Βένθαμ, θεωρουμένου ὡς ἠθικολόγου καὶ ὡς Νομικῆς, (τεμάχιον ἐξ ἀνεκδότου τινὸς πραγματείας περὶ φυσικοῦ δικαίου)

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν Σελ. 169.)

Ἄρου ὠρίτε τὸν σκοπὸν τῶν πράξεων, ἐξετάζει τὰ πρὸς τοῦτο κατάλληλα μέσα ταῦτα δὲ εἶναι, τὰ ἐπὶ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐπενεργούντα αἷτια, ἅμα οὗτος δύναται νὰ προΐδῃ τὰς συνεπειὰς τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων. Ἡ ἐλπίς τῆς ἡδονῆς καὶ ὁ φόβος τοῦ πόνου εἶναι τὰ αἷτια, τὰ ὁποῖα ὁ Βένθαμ ὀνομάζει κυρώσεις (sanctions). Ὅτι δὲ ἀποτελεῖ τὸ μέτρον τῆς κυρώσεως εἶναι ἡ ἀναλογία καθ' ἣν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἐνεργούντος προσώπου, τὸ ποσὸν τῆς ἡδονῆς πρέπει νὰ ὑπερβαίῃ τὸ ποσὸν τοῦ πόνου συνδυαζομένου τοῦ ὅλου μὲ τὴν προσέγγισιν, ἢ τὴν φαινομένην πιθανότητα τῆς ἡδονῆς ταύτης ἢ τοῦ πόνου. Αἱ κυρώσεις συνδυάζονται λόγῳ τῆς φύσεώς των καὶ τῶν πηγῶν αὐτῶν. Λόγῳ τῆς φύσεώς των εἶναι εἴτε τιμωρητικαὶ (punitive), διὰ τῶν πόνων ἢ διὰ τῆς ἀπολείας των ἡδονῶν εἴτε θραβευτικαὶ (rémunératoires) διὰ τῶν ἡδονῶν ἢ διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς, ἐκ τῶν πόνων. Διαίρωντες δὲ 1. εἰς κύρωσιν φυσικὴν, ἣτις ἀπεβλέπει τὸ πρόσωπον τοῦ ἀτόμου θεωρουμένου ὑπὸ τὴν φυσικὴν καὶ ψυχολογικὴν ἐποψίν, καθ' ὅσον αἱ πόνοι καὶ αἱ ἡδοναὶ προσβάλλουσι τὸ σῶμα. 2. εἰς κύρωσιν κοινωνικὴν, ἢ συμπαθη, ἣτις παραγομένη ἀπὸ τῶν εἰ-

κικῶν ἢ προσωπικῶν σχέσεων τοῦ ἀτόμου πρὸς τοῦ, περιτοιοῦντας αὐτὸ ὁμοίως, του παριστάνει σύμμετρον τι ἐκ τοῦ προσωπικοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συμφέροντος. 3. εἰς κύρωσιν ἠθικὴν, ἢ δημοτικὴν ἣτις εἶναι ἢ ἐν τῇ συνθειᾷ κοινῇ γνώρῃ καλουμένη, δηλαδὴ ἡ περὶ τῆς διαγωγῆς ἡμῶν ἀπίφραξις τῆς κοινωνίας, ἀπίφραξις ἀναγνωρισμένη καὶ ἀποτελοῦσα νόμον. εἰς τὴν κύρωσιν ταύτην ἀνάγεται ἀριθμὸς τις πλαστῶν οὐσιῶν, ὡς μεταξὺ ἄλλων, τῆς ὑπληψίως, τῆς τιμῆς, τοῦ κλέους, τῆς λαμπρότητος, καὶ τῶν ἀξιωματίων. 4. εἰς κύρωσιν πολιτικὴν ἢ νομικὴν, ἣτις ὑποδιαιρεῖται εἰς δικαστικὴν καὶ διοικητικὴν. Ὡς δικαστικὴ, ἐργεῖται κυρίως διὰ τιμωριῶν ὡς διοικητικὴ δὲ, δι' ἀμοιβῶν. Ἡ κύρωσις αὕτη ἐφαρμόζεται εἰς τὰ ἐλαττώματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θεωροῦμενα ὡς πλημμελήματα ἢ κακουργήματα, κείνται ὑπὸ τῶν κοινωνικῶν δικτάσεων τοῦ κράτους, καὶ ἐπομίνως καταδιώκονται διὰ τῆς δημοσίας ἀγωγῆς, ἐφαρμόζεται δὲ ὡσαύτως καὶ εἰς τὰς ἀρετάς. ὅτι ὠρίσθησαν ὡς αἷτια νὰ βραβευθῶν ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς. 5. καὶ τελευταῖον, εἰς κύρωσιν θρησκευτικὴν, ἢ ὑπερένθρωπον, ἣτις ἐπερείδεται ἐπὶ τῆς πίστεως, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει διανεμηθῆναι καὶ ἀμοιβᾶς, εἰς τὰς ὁποῖας ὑπέκεινται ἀνεξαίρετως καὶ αὐταὶ αἱ πλέον ἀπόκριφοι τοῦ βίου ἡμῶν πράξεις.

Διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἐνέργειαν τῶν διαφόρων τούτων κυρώσεων ἐπὶ τὴν διαγωγὴν ἡμῶν ὁ Βένθαμ, ἀναφέρει εἰς παράδειγμα, τὸ ὁποῖον ἀναμνηστικὴν εἰκόνα τινεῖ, ἐπιγραφομένην, ὁ Goods chile καὶ ὁ Idle, τὴν ὁποῖαν ἐσχέδιασεν ὁ ζωγράφος Ὁγάρδης. σύγχρονος αὐτοῦ καὶ φίλος. Ὁ ζωγράφος οὗτος ἐμπνεσθεὶς ὑπὸ σκέψεως εἰς ἄκρον ἠλικῆς, ἠέλητε νὰ δώσῃ διὰ τῆς τέχνης του ἠθικὸν τι μάθημα εἰς τὸν λαόν, ἐξεικονίζων τὰς περὶ ὠριλείας ἀρχάς, καὶ ἐκθέτων τὴν πρᾶξις τῆς ἱστορίας δύο ἐργατῶν, εἰσερχομένων ὁμοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν, καὶ τῶν ὑποίων ὁ μὲν ἀντιστοιβεῖται διὰ τὰς ἀρετάς του, ὁ δὲ τιμωρεῖται διὰ τὰς κακουργίας του. Ἀνοεῖται πρῶτος τῶν δύο, ὁ ἠθικολόγος ἢ ὁ ζωγράφος, συνέλαβε πρῶτος τὴν τῆς εἰκόνας ταύτης ἀλλ' ὅπως ἂν ἔχῃ ἰδοῦ πῶς ἐξηγεῖ ὁ Βένθαμ τὸν τρόπον τοῦ ἐνεργεῖν τῶν διαφόρων κυρώσεων. Ὁ Τυμθῆος καὶ ὁ Βάλτερος εἶναι δύο πρωτόπτεροι ἐργάται, ὁ μὲν ἄφρων καὶ ἀπερίσκεπτος, ὁ δὲ φρόνιμος καὶ σύννομος. Ὁ πρῶτος ἐξοκέλλει εἰς τὴν μέθην, ὁ δεῦτερος

» διαγεί σωρόνως. Ἄς ἴδωμεν ἤδη τὰ ἀποτελέσματα
» τῆς διαγωγῆς ἐκατέρων »

1. Κύρωσις φυσική. α. Ὁσάκις ὁ Τιμόθεος κα-
» τλαχθένεται ὑπὸ τῆς μέλης, τιμωρεῖται διὰ σφοδρᾶς
» καρηθρίας, ἥ-τις τὸν καταναγκάζει νὰ μελή-ῃ μέχρι τῆς
» ἐπιούσης κληήρης· ἐκ τούτου ἐκχαινοῦται ἡ κρᾶσις του,
» καὶ ὅταν ἐπκέρχεται εἰς τὸ ἔργον του δὲν εἰσκαί πλέον
» τὴν ὀπίαν ἄλλοτε ἠθάνετο ἐν αὐτῷ εὐχρηστικῆν. Ὁ
» πρόνομος Βάλτερος δὲν ἠθέλησε νὰ μιμή-ῃ τὴν ἀκόλαστον
» τοῦ συντρόφου του διαγωγὴν. Ἡ υγεία του κατ' ἀρχὰς
» ἀσθενῆς ἐκδυναμοῦτο διὰ τῆς σωροσύνης· καθ' ὅσον δὲ
» αὐξάνουν αἱ σωματικαὶ αὐτοῦ δυνάμεις, ἀρέσκεται εἰς τὴν
» ἐργασίαν του, καὶ αἰσθάνεται πλειοτέραν εἰς τὰς ἀπο-
» λαύσεις του ἡδονῆν. »

2. Κύρωσις κοινωνική. α. Ὁ Τιμόθεος ἔχει
» ἀδελφὴν ἥ-τις ἐλάμβανε ζωρὸν ὑπὲρ αὐτοῦ συμπάθειαν·
» αὐτὴ κατ' ἀρχὰς τὸν ἐπιπλήττει, ἔπειτα τὸν παρακαλεῖ
» καὶ τελευταῖον τὸν παρακαλεῖ ἐν εὐελπίᾳ ἐνθ' ἃς αὐτὸν ἦτον
» εὐδαιμονίας πηγὴ, ἐκλείπει ἕνεκα τῆς ἀρροσύνης του.
» Ὁ Βάλτερος ἔχει ἀδελφὴν ὅστις κατ' ἀρχὰς διέκειτο
» πρὸς αὐτὸν ἀδιάφορος· ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸν παρακολούθησε
» προσεκτικῶς, ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται καλὴν ὑπὲρ αὐτοῦ
» διαθεσὴν, ἥ-τις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν αὐξάνει περισσό-
» τερον· τελευταῖον ἔρχεται συνεχῶς πρὸς ἐπίσκεψίν του,
» καὶ γενόμενος ἤδη θερμότατος αὐτοῦ φίλος, τὸν συμ-
» βοηθεῖ παντοιοτρόπως. »

3. Κύρωσις δημοτική. α. Ὁ Τιμόθεος εἶται
» μέλος πλουσίας τινος καὶ τιμωμένης λέσχης. Μίαν τῶν
» ἡμερῶν εἰσέρχεται εἰς αὐτὴν ἐν πλήρει μέλῃ, ἐξυθρίζει
» τὸν γραμματέα, καὶ κοινῇ ψήφῳ ἀποβάλλεται. Τὰ
» χρηστά ἦθη τοῦ Βαλτέρου εἶχον ἐκκύσει τοῦ κυρίου του
» τὴν προσοχὴν, οὗτος ὁμιλῶν ποτε μετὰ τοῦ τραπεζίτου
» του λέγει περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶναι νέος ἀξίος· κλητέρας
» τύχης. Ὁ τραπεζίτης ἐνθυμεῖται τὸν λόγον τοῦτον, καὶ
» τυχεύουσα, εὐκαιρίας τὸν προσλαμβάνει ἀτιμῶς εἰς τὴν
» ὑπερσίαν του. Ὁ προβιβασμὸς του εἶναι ταχύς, καὶ ἡ
» κοινωνικὴ αὐτοῦ θέσις καθίσταται κατ' ὀλίγον ἐπὶ το-
» σοῦτον λαμπρὰ, ὥστε οἱ πλούσιοι καὶ ἐπιφροῆν ἔχοντες
» τὸν συμβουλεύονται ἐπὶ τῶν σημαντικωτέρων αὐτῶν
» ὑποθέσεων. »

4. Κύρωσις νομική. α. Ὁ Τιμόθεος ἀποβλήθεις

» ἀτίμως ἐκ τῆς λέσχης, ἐξέρχεται πλήρης ὀργῆς, ἐξυθρίζει
» τινὰ καθ' ὅδον διακρίνοντα, καὶ εὐρισκόμενος εἰς πικρὰ
» ἀπορίαν, καταφεύγει εἰς τοὺς ἀγρούς· τό-τε τίποτε πλέον
» μὴ σαθόμενος, ἐπιπίπτει ἐπὶ τοῦ γιγῆντος πρώτου ὄρου-
» π' οὐ καὶ τὸν ληστεύει. Ἀλλ' ἐφεξῆς συλλαμβάνεται,
» δικοζεταὶ καὶ καταδικάζεται εἰς ἔξορίαν εἰς τὰς ἀποι-
» κίας. Ὁ Βάλτερος κατέστη τὸ ὑποκείμενον τῶν εὐ-
» φριμῶν τῶν συμπολιτῶν του· αἱ εὐχαὶ τῶν τῶν προ-
» σκαλοῦν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν δικαστικῶν καθηκόντων·
» ἀνυψοῦται εἰς τὰ μεγάλητερα ἀξιώματα, καὶ μάλιστα
» προεδρεύει εἰς τὴν δίκην τοῦ ἄλλοτε συναδελφοῦ του
» Τιμοθέου, τὸν ὁποῖον ὁμως ἐπὶ τοιαῦτον εἶχον παρα-
» μωρῶτῃ ὁ χρόνος καὶ αἱ ταλαιπωρίαι, ὥστε δὲν ἠδύ-
» νηθη παντάπασιν νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. »

5. Κύρωσις θρησκευτική. α. Ὁ Τιμόθεος
» εἶτε τὴν φυλακὴν καὶ ἐντὸς τοῦ πλοίου τὸ ὁποῖον τὸν
» μεταφέρει εἰς τὸ Βατανὸν Βίε, κατατήκεται ἀδικῶς
» ὑπὸ τοῦ φόβου τῶν ποινῶν τῆς μελλούσης ζωῆς. Ὁ
» Θεὸς παρίσταται ἀδικαίπτως εἰς τὴν φαντασίαν του ὀρ-
» γισμένος καὶ πνέων ἐλθικῶν· ὁ δὲ τρόμος τὸν ὁποῖον
» τῷ ἐμπνέει ἡ θεία ὀργή, κατέχει ὅλας τὰς στιγμὰς τοῦ
» βίου του. Ὁ Βάλτερος ἐνκατεζων τὸν νοῦν του ἐπὶ τὴν
» μέλλουσαν ζωὴν συνεχεται ἀπὸ εἰρήνης καὶ εὐχρηστικῆς
» αἰσθημάτων· ἠδύναται δὲ διακινούμενος περὶ τῶν εὐεργε-
» τικῶν προτόντων τῆς θεότητος, καὶ ἐκπαύεται εἰς τὴν
» βλατίαν αὐτοῦ πεποιθητῆν, ὅτι ὁ τῶν ἐναρέτων μετὰ θά-
» νατον εἶος· δὲν δύναται νὰ ἦναι εἰμὴ εὐδαίμων. »

Δύναται τε βίβλικ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Βένθαμ κατὰ τί
κατακρίνει τὴν διαγωγὴν τοῦ Τιμοθέου, ὅστις δὲν ἔπραξεν
ἄλλο τι, εἰμὴ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν ζωρὸν αὐτοῦ κλίσειν
πρὸς τὴν ἡδονῆν, τὴν ὁποῖαν εἰεῖνο· δίδει ὡς ἠθικὸν τέλος
ὄλων τῶν πράξεων· καὶ ὅστις ἔκαμεν ἀπλῶς χρῆσιν τοῦ
δικαιώματος, τὸ ὁποῖον εἶχε, νὰ ἐπιζητῇ τὴν ἰδίαν εὐη-
μερίαν ὅπου οἱ αἰσθήσεις του τὸν ὀδήγουν εἰς ἡδύνατο νὰ
τὴν εὐρη; Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Δεοντολογίας, ὁ
Τιμόθεος εἶναι ἔνοχος ψευδοῦς ὑπολογισμοῦ ὡς μὴ ἐκτι-
μῆσαι ἢ ὡς ἐκτιμῆσαι κακῶς τὴν ἰσοσταθμίαν τῶν ἡδονῶν
καὶ τῶν πόνων· ἢ δὲ διαγωγὴ του εἶναι ἀξιόμειπτος, διότι
δὲν ἐθυσίασε τὴν παραῦσαν ἡδονὴν εἰς τὸν φόβον, μὴ ἐξ αὐτῆς
προέλθωσιν ὀδύνη βελύτεροι.

Ἡ ἀρετὴ, κατὰ τὸν Βένθαμ, συνίσταται εἰς τὴν πάλην

ἐναντίον τῶν κλίσεων ἐκείνων, ὅσοι συνεπάγονται τὴν κα-
 κωδαιμονίαν. Ἡ ἀπλοῦς καὶ ἀεικλινὸς φύσις, λέγει,
 » πρέπει τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἀρεσκὴν ἡδονήν,
 » καὶ ν' ἀποφεύγῃ τὴν ἀρεσκὴν ὀδύνην. Ἀλλὰ τοῦ λογικοῦ
 » ἔργον εἶναι νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πρὸς χάριν προοίσην τινὲς
 » ἡδονῆς, ἢ ὀδύνης ἀπώλειαν ἰσχυρότερος πλὴν μεγαλη-
 » τέρως ἡδονῆς, ἢ τὴν ἐπιβολὴν μεγαλητέρας, ἢ καὶ ἀπώτερας
 » ὀδύνης, ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲ νὰ προλάβῃ τοιοῦτον τι περὶ
 » τὸ ποσὸν τῆς εὐδαιμονίας λάθος. Εἰς τοῦτο δὲ συνί-
 » σταται καὶ ἡ ἀρετὴ, ἥτις εἶναι θυμία παρούσης τινὸς
 » εὐχρηστικῆς, θελοῦσας τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν, πρὸς
 » χάριν μεγαλητέρας ἢ καὶ ἀπώτερας εὐχρηστικῆς,
 » ἀποτελοῦσας αὐτόχρημα ἀμοιβήν. » Κατ' αὐτὸν λοιπὸν ἡ
 » ἠθικὴ ἀποβλέπει εἰς τοῦτο μόνον, νὰ περιόρισθῃ τὸν ἐγωϊ-
 » σμὸν καὶ ἂν ὑποβάλῃ ὅλων τῶν πράξεων ἡμῶν τὰς συνε-
 » πείρας εἰς ἀκριβῆ τινα ὑπολογισμὸν, προσφέροντα τὸ
 » ἀληθὲς ποσὸν τῆς ἐκ τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἀλγηδὸν ὅσιντες ἐξ
 » αὐτῶν παράγονται. Ὁρμῶν εἰς δὲ ἐκ τούτου, διακρίβει τὸ
 » δένδρον τῆς ἀρετῆς εἰς δύο μεγάλους κλάδους ἐπὶ τοὺς
 » ὁποίους ἀξίανουν ὅλοι αὐτοῦ οἱ κλάδοι καὶ ὁ μὲν παρις-
 » στάνει τὴν φρόνησιν, ἥτις ἔχει σκοπὸν νὰ παρέξῃ
 » αὐτῇ ἡμῶν τὴν εὐδαιμονίαν, ὁ δὲ τὴν εὐμείνειαν,
 » ἥτις ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ παρέξῃ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν
 » ἄλλων. Τὸ ἔργον τῆς φρονησεως, ἥτις κα' ἐξ εὐθείας ἐν
 » τῇ δικαιοῦ εἶναι νὰ διευθύνῃ τὸν ἄνθρωπον πρὸς ἐπίτευξιν
 » τοῦ ἕσσαν ἐνεσθι μείζονος τῆς εὐδαιμονίας ποσοῦ. Διαι-
 » ρεῖται δὲ καὶ ἡ φρονησις εἰς δύο κλάδους· ὁ ἀναγόμενος
 » εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀποτελεῖ τὴν προσωπικὴν φρονησιν·
 » ὁ ἀναγόμενος εἰς τοὺς ἑκτὸς ἡμῶν δύνχεται νὰ ὀνομασθῇ
 » φρονησις ἐκτὸς τοῦ προσώπου ἡμῶν, [extra-
 » personnelle]. ἡ πρώτη ἐνεργεῖται ἐν ἡμῶν αὐτῶν ἡ δὲ
 » δευτέρα ἐπὶ ὧν ἑκτὸς ἡμῶν, καθ' ὅσον οὗτοι δύνχεται νὰ
 » συντελέσωσιν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ἡμῶν. Ἡ εὐμείνεια
 » ἦτοι καλοκαγαθία, πηγάζουσα ἐκ τῆς συμπαιδείας, ἔχει
 » σκοπὸν τὴν διάδοσιν τῆς εὐημερίας πρὸς τοὺς ἑκτὸς ἡμῶν
 » περιποιῶσας ἡδονὰς· εἶναι θετικὴ ἀπέχουσα δὲ νὰ προ-
 » νήσῃ ὀδύνας, εἶναι ἀρνητικὴ.

Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης βλέπομεν, ὅτι τὸ σύστημα τοῦ
 Βένθου ἔχει ὑποκείμενον τὴν ἀνάπτυξιν δύο ἀρχῶν, αἱ
 ὅποια, κατ' αὐτὸν, εἶναι τὰ μόνα τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς
 ἀρετῆς θεμέλια· τῆς ἀρχῆς τῆς πολυπλασιαστικῆς [maxi-

misatiou] τῆς εὐημερίας, ἦτοι τῆς διαδόσεως τοῦ καλοῦ.
 καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μειώσεως (minimisation)
 τῆς ὀδύνης, ἦτοι τῆς ἐμποδίσεως τοῦ κακοῦ. Ἡ ὅσον
 ἔστι πολυπλασιαστικὴ τῶν ἡδονῶν καὶ μειώσις τῶ ὀδύων
 ἀποτελοῦν, κατ' αὐτὸν ἕλην τοῦ φυσικοῦ δικαίου τὴν
 περιήλην.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ Βένθου. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἐπιφέρωμεν
 ψευδῆ περὶ αὐτοῦ κρίσιν, πρέπει νὰ τὸν θεωρήσωμεν καὶ
 ὡς φιλόσοφον καὶ ὡς νομικόν. Καθ' ὅσον δὲ διαλάμπει
 ὡς νομικὸς, κατὰ τοσοῦτον ὡς φιλόσοφος ἕλων ἐξάπαντος
 νὰ περιστείλῃ τὴν ἠθικὴν ἐντὸς τοῦ στενοῦ καὶ ἀγίου
 κύκλου τοῦ ἐγαῖτου, φαίνεται μικρὸς. Ἡ σημαντικὴ
 πλάνη εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέπεσε, πρέχεται ὡς νομίζομεν
 ἐκ τῆς μὴ ἀκριβοῦς ἀπαριθμήσεως τῶν ἐπενεργουμένων ἐπὶ
 τῆς πράξεως ἡμῶν αἰτιῶν. Ἀναμειβόμενος τὸ προσωπικόν
 συμφέρον εἶναι τὸ ἰσχυρότερον, πλὴν ὅχι καὶ τὸ μοναδικόν
 τῶν πράξεων καὶ τῆς διογωγῆς ἡμῶν ἐλατήριον. Ὅταν
 ἐξετάσωμεν τὰς θεωρίας τοῦ Σαρπτεβόριου, τοῦ Κουσκιντῶ,
 τοῦ Χιὺμ, καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαλεβραγγίου, τοῦ Κλάρκου,
 τοῦ Μοντεσκιῶ καὶ τοῦ Βίκου, θέλομεν ἀπειδείξῃ, ὅτι καὶ
 κλίσεις τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἀπλῶς ἐγωϊστικαί, ἀλλ' ὅτι
 ἔχει οὗτος ἐν ἑαυτῷ καὶ τὴν συναίσθησιν τοῦ ἀπολύτως
 ἀγαθοῦ καὶ τῆς τάξεως, καὶ ὅτι αὐτοματισμὸς τις, τὸν
 ὁποῖον τινὲς φιλόσοφοι καλοῦσιν ἠθικὴν αἴσθησιν, γεννᾷ
 συχνάκις ἐντὸς αὐτοῦ πλὴν μεταξὺ τῶν αἰσθημάτων τοῦ
 ἐγαῖτου καὶ τοῦ καθήκοντος. Εἰς μάτην καταγίνεται ὁ
 Βένθου ν' ἀποδείξῃ, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλάβωμεν
 καθαρὰν καὶ εὐκρινὴν ἰδέαν τοῦ ὑπεράτου ἀγαθοῦ τὸ
 ὁποῖον ἐν τῇ νομισθεσίᾳ παραβάλλει πρὸς τὸν φιλοσοφικὸν
 τῶν ἀλλημιστῶν λίθον. Ὁ ἄνθρωπος, ὡν προικισμένος
 μὲ διάνοιαν, ἔχει τὴν ἀντίληψιν καὶ τῶν πολυριθμῶν
 σχέσεων αὐτῆς μετὰ τῶν ἄλλων τῶν συνδέου, καὶ
 τῆς ὑπισταμένης εἰς τὸν κόσμον τάξεως. Ὅθεν δύ-
 νχεται νὰ ὑψωθῇ μέχρι τῆς γνώσεως τῶν ἀπολύτων κα-
 νόνων καὶ νόμων, δυνάμει τῶν ὁποίων ἀφίλει νὰ συνεργῇ
 εἰς τῆς τάξεως ταύτης τὴν συντήρησιν, καὶ αἰτινες ἐπο-
 μένως καθίστανται ἠθικῶς δι' αὐτὸν ὑποχρεωτικοί. Ἡ
 γνώσις αὕτη τοῦ ἀπολύτως ἀγαθοῦ δύνχεται νὰ ᾖ ἰσχυρὰ
 κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον· ἀλλὰ καὶ ὁ ἀμαθέστερος
 ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἐνόττε ἐν ἑαυτῷ τὴν μεταξὺ τοῦ
 προσωπικοῦ συμφέροντος καὶ τοῦ καλῆροντος πᾶσιν.

Ἄλλως τε τὸ ἐπιτηδέες τῶν ἡλικίων δόγματων τοῦ Βίνθαμ ἐξελέγγεττι καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ταῦτα δὲν ἐπιφέρουσι τὴν ὁποῖον προσδοκᾷ ἀποτέλεσμα, ὡς μὴ δυνάμενα μήτε νὰ ὀλιγώσωσι τὸν ἄθροισμα πρὸς τὸν ὁποῖον θηρεῦσι σκοπὸν, μήτε νὰ παρέξωσι τὴν παρ' ἐκείνου καλουμένην πολυπλασίαν τῆς εὐημερίας. Ὁ Ὀββης βαθύτερος φιλόσοφος καὶ διεισθερέως διαλεκτικὸς κατενόησε καλλήτερα τοῦ ἔγωγε μὲν τ' ἀποτελέσματα, καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ διαγράψῃ αὐτὰ ὅποια ὁ ὀρθὸς λόγος τὸ ὑποδεικνύει. Ἀφ' οὗ ἐκήρυξεν ὅτι ἡ ὠφέλεια εἶναι τὸ μόνον τοῦ δικαίου μέτρον in statu naturae mensuram Juris esse utilitatem ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν εἰς πάντα ἄνθρωπον τὸ δικαίωμα ν' ἐπιτηδέωσιν τὴν ἰδίαν ὑπαρξίν δι' ὅλων τῶν μέσων τῶν ὁποίων δύνανται νὰ κάμῃ χρῆσιν, ἀναγνωρίζει ὅτι ἐκ τοῦ συνχωρητισμοῦ τῶν συμφερόντων καὶ τοῦ ἀτομικοῦ δικαίου γαίνονται πάλῃ τῆς, κατὰστασις πολέμου καὶ καταδυναστείας τὸν ἐπικύβητος, ὥστε προκρίτωτερον εἶναι νὰ τὴν παύσῃ, θυσιάζων τὰ τε δικαίωματα καὶ τὴν ἐλευθερίαν του. Τελευταῖον οἱ κανόνες τοῦ ὁποίου τῆθῃν ὁ Βίνθαμ δὲν παρέχουσι τίποτε οὔτε μόνιμον οὔτε ὑποχρεωτικόν, καθότι ἐνθ' ἡ σχετικὴ ὠφέλεια πρέπει ἀναγκαίως νὰ ὑποκύπτῃ εἰς ὅλας τὰς ἐκ τῆς θέσεως καὶ τῆς κρῆσεως ἐκάστου ἀτόμου παρεχόμενας ἀλλοιώσεις, κατ' αὐτοὺς πᾶς τις δύναται ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ ἐκτιμήσῃ ὅτι τὸν ὠφελεῖ. Τί σημαίνει λοιπὸν ἡλικὸν δόγμα τὸ ὁποῖον δὲν διαγράφει κανέναν τῆς διαγωγῆς ἡμῶν στερεὸν κανόναν, οὐδὲ παρέχει ἀπλύτον τι καὶ ἡθικὸν παράγγελμα μετὰ τὸ ὁποῖον ν' ἀνγκάζεσθαι ἡθικῶς, ὁ ἄνθρωπος νὰ συμμορφῶνται τὰς πράξεις του;

(Ἀκολουθεῖ.)

ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

Περὶ τελειότητος γενικῶς.

Ὅλα τὰ ὄντα καθ' ἑαυτὰ θεωρούμενα εἶναι τέλεια· ὅλα εἶναι ἀνάλογα τοῦ σκοποῦ, διὰ τὸν ὁποῖον ἐγείνται. Οἱ προσδιορισμοί, ἢ αἱ ἰδιαίτεροι ιδιότητες ἐνάτου ὄντος, εἶναι τὰ ἀνάλογα μετὰ τούτου τοῦ σκοποῦ. Ἄν οὗτοι οἱ προσδιορισμοὶ μεταβληθῶσι, δὲν θέλουσιν ἔχει πλέον σχέσιν μετὰ τὸν σκοπὸν, καὶ δὲν θέλει θαυμάζεται εἰς τὸ ἐξῆς ἢ τοῦ Δημιουργοῦ σοφία.

Τὰ ἀποτελέσματα θεωρούμενα μετὰ τοιαύτην ὄψιν μᾶλλον προκρίνουσι διαφόρους βαθμοὺς σχετικῆς τελειότητος. Τὸ μέτρον τοιαύτης τελειότητος εὑρίσκειται εἰς τὰς σχέσεις, τὰς ὁποίας ἔχει κάθε ὄν μετὰ τὸ πᾶν.

Τὸ ὄν, τὸ ὁποῖον ἔχει πλέον διαφορετικὰς σχέσεις μετὰ τὸ ὅλον, ἔχει καὶ ὑψηλοτέρην τελειότητα.

Ἐπειδὴ δύο εἶναι τὰ γενικὰ ὄντα, τὰ σώματα καὶ τὰ πνεύματα, εἶναι καὶ δύο γενικὰ εἶδη τῆς τελειότητος, σωματικὴ καὶ πνευματικὴ.

Περὶ τῆς σωματικῆς τελειότητος.

Ἀπ' ὅλας τὰς μεταβολὰς τῆς ὕλης, ἡ πλέον ἐξήκετος εἶναι ὁ ὀργανισμὸς, καὶ ὁ τελειότερος ὀργανισμὸς εἶναι, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ πλείτερον ἀποτελέσματα μετὰ ἴσον ἀριθμὸν, ἢ μετὰ ὀλιγώτερον τῶν μελῶν. Τοιοῦτον εἶναι μετὰ τῶν ἐπιγείων σωμάτων, τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

Περὶ τῆς πνευματικῆς τελειότητος.

Ἡ δύνάμις, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἀποκτῶμεν τὰς γενικὰς ιδέας, ἀφαιροῦντες ἀπὸ τὸ ὑπικείμενον, ὅτι ἔχει κοινὸν μετὰ τ' ἄλλα, καὶ προκρίνουσιν τα μετὰ προκρίετα σημεῖα, καταστάνει τὸν ὑψηλότατον βαθμὸν τῆς πνευματικῆς τελειότητος· καὶ οὗτος ὁ βαθμὸς χαρακτηρίζει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν.

Ἡ Ἐπιγείως ζωῆς.

Ἡ ἀμοιβαία ἐέργεια τῶν στερεῶν καὶ τῶν βευστῶν εἶναι τὸ θεμελιῶν τῆς ἐπιγείως ζωῆς. Τὸ νὰ τρέφεσθαι τὸ σῶμα, ἢ γοῦν τὸ νὰ μεταβάλλῃ εἰς τὴν ἰδίαν του οὐσίαν ξένας ὕλας, νὰ αὐξάνῃ δεχόμενον ἐπιγείως ταύτας τὰς ὕλας, νὰ γεννᾷ ἄτομα τοῦ αὐτοῦ εἴδους, εἶναι τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τῆς ἐπιγείως ζωῆς.

Ἐὰν τὸ σῶμα δὲν αἰσθάνεται τὴν ἐνέργειαν τῶν ὀργάνων του, ζῆ τὴν φυτικὴν ζωὴν, καθὼς τὰ φυτὰ. Ἐὰν τὴν αἰσθάνεται, ζῆ τὴν φυτικὴν καὶ τὴν αἰσθητικὴν ζωὴν, καθὼς τὸ ζῶον. Ἐὰν αἰσθάνεται καὶ σκέπτεται, ἔχει τὴν φυτικὴν, τὴν αἰσθητικὴν, καὶ τὴν σκέπτικὴν ζωὴν. Μόνος ὁ ἄνθρωπος ἀπολαμβάνει τοιαύτην ζωὴν.

Διαφορὰ τῶν Κόσμων.

Δύο φύλλα ὅμοια εἰς ὅλα δὲν ὑπάρχουσιν ἀκόμη περιττότερον δὲν ὑπάρχουσι δύο κουκκία, δύο βροῦχοι· δύο ἄνθρωποι διόλου ὅμοιοι; Τί πρέπει λοιπὸν νὰ εἰπωμεν διὰ

δύο πλανήτας, διὰ δύο συστήματα πλανητῶν, διὰ δύο ἡλιακά συστήματα; Πᾶσα σφαῖρα ἔχει τὴν κυβέρνησιν, τοὺς ἰδικαιτέρους νόμους, τὰ ἴδια προϊόντα.

Ἰτω; εἶναι κόσμοι τόσον ἀτελεῖς, ὡς πρὸς τὸν ἡμέτερον, ὥστε κατοικεῦσιν εἰς αὐτοὺς ὄντα ἄμορφα καὶ ἀνοργάνιστα, καὶ ὄντα ὀργανισμένα καὶ ἄψυχα.

Τὸ ἐναντίον, ἡμποροῦν νὰ ἦναι κόσμοι τόσον τέλειοι, ὥστε οἱ βράχοι ἴσως εἶναι ὀργανισμένοι, τὰ φυτὰ ἴσως αἰσθάνονται, τὰ κτήνη ἴσως σκέπτονται, καὶ ἀντὶ ἀνθρώπων εἶναι ἄγγελιοι.

Ἐποῖα λοιπὸν πρέπει νὰ ἦναι ἡ ὑπεροχὴ τῆς οὐρανόου Ἰερουσαλήμ, ὅπου ὁ ἄγγελος εἶναι τὸ μικρότερον ἀπ' ὅλα τὰ νοητικὰ ὄντα;

Τὸ ἀτέραντον τῆς ἀλύττου τῶν ὄντων.

Μεταξὺ τοῦ κατωτάτου καὶ ἀνωτάτου βαθμοῦ τῆς σωματικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς τελειότητος εἶναι ἀναριθμητοὶ μεσαζόντες βαθμοί. Ἢ σειρὰ τούτων τῶν βαθμῶν καταστένει τὴν οἰκουμενικὴν ἄλυσσον, ἡ ὁποία ἐνώνει ὅλα τὰ ὄντα, δένει ὅλους τοὺς κόσμους, ἐναγκαλιζέται ὅλας τὰς σφαῖρας. Ἐν μόνον ὄν εἶναι ἔξω ταύτης πῆς ἀλύττου ὁ Δημιουργὸς αὐτῆς.

Ἡ φύσις δὲν προχωρεῖ μὲ πηδήματα· τὸ πᾶν εἰς αὐτὴν προχωρεῖ βαθμηδόν. Ἐὰν μεταξὺ δύο ὄντων ἦναι κενόν, ἢ μὲ ποῖον λόγον γίνεται ἡ μετάδοσις ἀπὸ τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο; Ὁ πολὺπος δένει τὸ φυτὸν μὲ τὸ ζῶον· ἄλλο ὄν δένει τὸ πτηνὸν μὲ τὰ τετραπόδων ὁ πίθηκος, εἶναι μεταξὺ τῶν τετραπόδων καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΧΡΗΣΤΟΤΗΤΟΣ

Πᾶσα κυβέρνησις, ἣτις δὲν πληροῖναι τὰ χρέη τῆς παρασπονδαῦτα, τιμωρεῖται. Τὸ 1771, ὁ Ἀββα Τεράτ ἤνοιξε δάνειον ὀκτὼ ἑκατομμυρίων, καὶ τὸ ἐτελείωτε μὲ πολλὴν δυσκολίαν. Ὁ Φερδινάνδος ΣΤ', βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, δὲν ἐπλήρωσε τὰ χρέη τῶν προκατόχων του, λέγων ὅτι τὸ κράτος δὲν εἶναι ὑπὸ χρεον νὰ πληρῶσιν χρήματα διὰ χρέη ἄλλων ἡγεμόνων, ἐκτὸς μόνον διὰ τὸ χρέος τοῦ ζῶντος καὶ βασιλεύοντος ἡγεμόνος, ὅστις καὶ τὰ ἐδανείσθη. Εἰς τὰς ἀπολύτους, κυβερνήσεις, ὅλος ὁ κόσμος εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον νὰ χάσῃ τὰ ὅσα δανείσει, διότι κανεὶς δὲν τὸν

ἐγγυᾶται περὶ τούτων, καὶ ὅταν ὁ δεσπότης φαντασθῇ νὰ μὴ πληρῶσῃ τὰ χρέη του, τότε δὲν ἔχει πλέον καὶ δανειστάς·

« Τὸ σύστημα τοῦ δημοσίου χρέους, ἔλεγεν ὁ Ἀββα Τεράτ ἄλλο πρὸς τὰ μέλη τοῦ κλήρου, ἐμβάλλει τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν εἰς κίνδυνον· δίδονται δὲ περιστάσεις, καθ' ἃς ἡ κυβέρνησις ἐμπορεῖ νὰ καταταθῇ κριτικῆς, καὶ νὰ κρίνῃ περὶ τῶν χρεῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐβιάσθη νὰ καθυποβληθῇ· τὸ συμφέρον ὑπαγορεύει πρὸ πάντων ν' ἀπαλλαγῇ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, τοῦ νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀνάγκην. »

Δὲν ἐξεύρω ἂν αὐτὰ τ' ἀξιώματα ἀντιβαίνουσι κατὰ τι εἰς τὸ θεῖον δίκαιον· ἀλλ' ἀποραίνομαι, χωρὶς νὰ φοβηθῶ μὴ μ' ἐλέγξει τις ψευδόμενον, ὅτι κατασχόνουσι καὶ ἀτιμάζουσι πάντα ἀπλοῦν πολίτην, ὅστις ἐμπορεῖ νὰ τὰ φρονῇ καὶ νὰ τὰ ἐβάλλῃ εἰς πράξιν. Ἄν δὲ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἰδιῶται τόσον διεφθαρμένοι, ὥστε τὰ φρονῶν καὶ τὰ ἐβάλλουσι εἰς πράξιν κρυφῶς, πλὴν, δὲν ὑπάρχει κανεὶς τότε ἀναιδῆς, ὥστε ν' ἀποτολήσῃ νὰ ἐκφωνήσῃ δημοσίᾳ τοιαῦτα αἰτιχρὰ ἀξιώματα, τὰ ὁποῖα ἐπηγγέλλετο ποτὲ καιροῦ ἡ σύνοδος τοῦ Γαλλικοῦ κλήρου.

(Ζιουῆς.)

Η ΣΕΛΗΝΗ.

Ὅταν βλέπωμεν τὴν Σελήνην, ὅτι εἶναι πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ κάθε ἄστρον, τοῦτο ἀκολουθεῖ, διότι ἡ Σελήνη εἶναι πλέον σιμὰ εἰς ἡμᾶς πρὸ ὅσον εἶναι τὰ ἄστρα· εἶναι μακρὰ ἀπὸ τὴν γῆν ὀγδοήντα ἑξὶ χιλιάδας, τριακοσίας εἴκοσι τέσσαρας λεύγας, καὶ τὸ μέγεθός της εἶναι σχεδὸν πενήντα φοραῖς μικρότερον παρὰ τὸ τῆς Γῆς.

Ἢ Σελήνη δὲν περιστρέφεται, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι πλανῆται, ὀλόγυρα εἰς τὸν ἥλιον· ἀλλὰ ὀλόγυρα εἰς τὴν Γῆν, διότι εἶναι τῆς Γῆς ἀκόλουθος, καὶ τὴν ἀκολουθεῖ εἰς τὴν χρονικὴν τῆς κίνησιν ὀλόγυρα εἰς τὸν ἥλιον. Εἰς ἓνα χρόνον γυρίζει δεκατρεῖς φοραῖς ὀλόγυρα εἰς τὴν Γῆν, καὶ διὰ κάθε γύρον της χρειάζονται 27 ἡμέραι 7 ὥραι καὶ 34 λεπτά.

Φαίνεται λαμπρὰ τὴν νύκτα· μολοντοῦτο δὲν ἔχει ἰδικόν της φῶς, ἀλλὰ τὸ λαμβάνει ἀπὸ τὸν ἥλιον, καθὼς καὶ ἡ Γῆ· καὶ ἡμεῖς βλέπομεν τὸ φωτισμένον μέρος· ἐκεῖνο δὲ τὸ μέρος της, τὸ ὁποῖον δὲν βλέπομεν, ἔχει νύκτα. Κατὰ

Δὲ τὴν διάφορον θέσιν τῆς πρὸς τὸν ἥλιον, τὴν βλέπομεν νὰ αὐξάνῃ, ἢ νὰ ὀλιγοστεύῃ, κ.τ.λ.

Καθὼς αὐτὴ πέμπει εἰς τὴν γῆν τὸ ὅποιον λαμβάνει φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιον, οὕτω καὶ ἡ γῆ πέμπει εἰς αὐτὴν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, περισσότερον ὅμως, διότι εἶναι καὶ μεγαλύτερα. Εἰς τὸ νέον φεγγάριον, τὸ φωτισμένον τῆς γῆς μέρος στρέφεται διόλου φωτισμένον πρὸς τὸ φεγγάριον, καὶ ἀκολουθῶς φωτίζει τὸ σκοτεινὸν ἐκείνης; μέρος.

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ.

Τὸ νερὸν δὲν τρέχει μόνον ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· ἀλλὰ σηκώνεται καὶ εἰς τὸν ἀέρα· διότι ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου ἀραιώνει τὰ μερίδια τοῦ νεροῦ, καὶ αὐτὰ, ἐπειδὴ γίνονται ἐλαφρότερα ἀπὸ τὸν ἀέρα, σηκώνονται ὑψηλά. Τὸ σύννεφον εἶναι ἐντελῶς ὁμοιον μὲ τὴν ὀμίχλην, τὴν ὅποιαν βλέπομεν τὸ ἐσπέρας, ἐπάνω εἰς τοὺς ποταμούς καὶ εἰς τοὺς λιμνώδεις τότους· αὕτη ἡ ὀμίχλη σηκώνεται ὑψηλότερα καὶ εἶναι τὰ σύννεφα, τὰ ὅποια σπρώχνει ὁ ἄνεμος, ἔως νὰ πέσωσιν εἰς τὴν γῆν, εἰς εἶδος βροχῆς. Βάλε εἰς τὸν ἥλιον παντὸν βρεγμένον, καὶ θέλεις ἰδεῖ, ὅτι ἡ ὑγρασία ἀναχωρεῖ, καὶ τὸ παντὸν θέλει μένει στεγνόν. Τί ἔγεινε τὸ νερόν; ἔγεινε ἀτμὴς (καπνὸς) διὰ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, καὶ ὁ ἀτμὸς αὗτος ἀνέβη εἰς τὰ σύννεφα. Βάλε νερόν ἐπάνω εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ζεσταθῆ καλά, θέλεις ἰδεῖ καπνὸν πυκνόν, καὶ τὸ νερόν κατ' ὀλίγον ὀλιγοστεύει, διότι γίνεται ἀτμὸς, καὶ φεύγει· ἔβαλε τὴν χεῖρά σου ὀλίγας στιγμὰς ἐπάνω εἰς τοῦτον τὸν ἀτμὸν, καὶ θέλεις ἰδεῖ ὑγρὰν τὴν χεῖρα. Τὰ σύννεφα δὲν εἶναι πολὺ ὑψηλά. Ἐὰν ταξειδεύῃς εἰς βουνὰ, καὶ εὐρίσκῃς εἰς τὴν κορυφὴν καὶ βλέπῃς ὀλόγυρά σου ὀμίχλην, εἶσαι μέσα εἰς τὰ σύννεφα· ἂν δὲ βλέπῃς κάτω τὴν ὀμίχλην, εἶσαι ἐπάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΟΥ.

Ἡ ἀναισχυντία εἶναι μία ἐξουθενήσις τῆς τιμῆς, καὶ καταφρόνησις τῆς καλῆς ὑπολήψεως διὰ κέρδος ἀπρεπές. Ὁ δὲ ἀναισχυντος ἀυστόλως ζητεῖ, καὶ φορτνέται τοὺς

ἄλλους, καὶ μὲ πολλὴν ἀδιακρισίαν ἐνοχλεῖ τὴν ἡσυχίαν καθενὸς διὰ τὰς παρμικροτέρας θελήσεις του, καὶ μεταχειρίζεται τρόπους οὐτιδανούς, καὶ ἀξιοκαταφρονήτους. Ἐπιφορτίζεται καθὲν νὰ τὸν συντρέχῃ εἰς τὰς χρεῖας του μὲ ὅσον ἢμπορεῖ, καὶ δὲν ἢμπορεῖ, καὶ νὰ τὸν δίδῃ ἀπ' ὅ,τι ἔχη· καὶ δὲν ἀποχαρίζεται ζητῶν πρὸ τοῦ νὰ λάβῃ ἢ ὅλον τὸ ζητούμενον, ἢ μέρος; ἢ ἄλλο ἀντ' αὐτοῦ, μόνον νὰ μὴ μείνῃ κενός. Καὶ ὅσοι δείχνουσι πρὸς αὐτὸν καλλιτέραν προαίρεσιν, καὶ προθυμίαν, ἐκεῖνοι δοκιμάζουσι συχνοτέρας τὰς ἐνοχλήσεις του· καὶ ὅσοι ἐντρέπονται ν' ἀποσιώσωσι τὴν ἀδιαντροπίαν του, ἐκεῖνοι τὸν βραστάζουσιν εἰς τὸν τράχηλόν των παντοτεινὸν βάρυν ἐπιβάτην των· καὶ μὲ τοιαυτὰ τινα μερικώτερα του χαρακτηρίζεται. Ὅταν ὑπάγῃ πρὸς φίλον του νὰ ζητήσῃ λίποτε, τὸ κάμνει πλησίον τοῦ γεύματος μὲ σκοπὸν νὰ τὸν ἐπιτύχῃ διὰ τὴν χρεῖαν του καὶ νὰ εὐρεθῇ πορὼν εἰς τὸν καιρὸν τῆς τραπέζης· καὶ ἂν ἐκεῖνος τὸν προσηκλῆται νὰ συγγευματίσῃ, κάθηται χωρὶς τινος περισσοτέρας παρακινήσεως· καὶ ἂν ὄχι, λαμβάνει μόνος του τὸ θάψρον, καὶ ἀπ' αὐτοῦ προσιπῆ «καλά δουλεύει ἡ τύχη μου, καὶ δὲν πρέπει νὰ παραβλέπω τὴν χάριν τῆς» στρώνεται, καὶ ἀμὰ τρώγων λέγει τοικῦτα, ὅτι εἰς τὸ φαγητὸν δὲν πρέπει νὰ εἶναι παρατήρησις, καὶ ὅτι εἶναι καλόν, καὶ εὐτυχία διὰ τὴν οἰκοκώρην νὰ τρώγῃ καὶ ἄλλοι εἰς τὸ τραπέζιον του, καὶ Ἀβραμιαία ἀρετῇ, καὶ εὐλογίᾳ Θεοῦ· καὶ ὅτι ἤκουε τὴν μκακρίτισσαν μάμμην του νὰ λέγῃ, ὅτι εἶναι κρίμα, ἂν εὐρη τις ἐταίμην τράπεζαν νὰ μὴ γευθῇ, καὶ χορτασμένος ἂν τύχῃ, πρέπει νὰ καθήσῃ, καὶ νὰ κάμῃ τὸν σταυρὸν του, καὶ νὰ εὐχρηθῇ τὰ σωτήρια διὰ τοὺς ζῶντας, καὶ νὰ συχωρήσῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀπεθρομένων τῆς οἰκογενείας, καὶ νὰ χάψῃ ὀλίγον καὶ ἔπειτα τρώγῃ ἐξαιρέστα. Καὶ ὅταν τὴν προσκαλέσῃ φίλος του μόνον εἰς εὐωχίαν, λαμβάνει καὶ τὴν υἱὸν του, καὶ τὸν δούλον του. Καὶ ὅταν προσκληθῇ νὰ γευματίσῃ εἰς μνήμοσιον, λέγει πρὸς τὸν κρῆκτην αὐτοῦ ὑπάγε νὰ προσκαλέσης καὶ τὸν ἀδελφόν μου, καὶ εἰς ὀλίγον κινῶ καὶ ἐγώ. Καὶ ἂν δωρήσῃ τις τὸ παιδίον του, καλεῖ καὶ τ' ἄλλα νὰ τὸν φιλήσωσι τὸ χέριον, ὅπως δωρήσῃ καὶ ἐκεῖνα. Καὶ ὅταν καλεσθῇ εἰς γάμον, πέμπει ὀλίγον τὸ δῶρον, καὶ ὑπάγει μὲ ὅλους τοὺς οἰκογενεῖς, καὶ τοὺς δούλους του, καὶ δὲν λείπει ἀπὸ καμμίαν τράπεζαν, ἀπὸ τὴν πρώτην ἔως

τῆς ὑστάτης ἡμέρας τῶν γάμων· καὶ δὲν ἐξαρκεῖται εἰς τὰ παρατηρήμενα φαγητὰ, καὶ πιωτὰ, ὅσον ἰκανὰ καὶ ἂν εἶναι, καὶ ποικίλα, καὶ ζητεῖ ἄλλα, ὅσα ποτὲ εἰς τὸν οἶκόν του δὲν ἐγένεθαι. Καὶ ὅταν συντρῶγη μὲ ἄλλους, ἢ εἰς ζηνδοχοῦτον, ἢ δι' ἰράνου, κάμνει πᾶσαν οὐτιδανότητα νὰ πληρῶσασιν ἐκεῖνοι καὶ τὸ ἰδικόν του ἀνάλογον. Καὶ ὅταν ἰδῆ τὸν συνοδοιπέρον τὸν νὰ γεμίῃ τὸ φλασκίον του, ζητεῖ νὰ πῆ εἰς τὸν δρόμον, ὅπως συγχωρήσῃ τὰς ψυχὰς ὅσων ἐφύτευσαν ἀμπέλιον· καὶ ἂν ἐκεῖνος τὴν πορκαλεψῇ, γάλως ἐκρματίζῃ, διὰ τὸ νὰ μὴ τὸν ἐδώκε νὰν τὴν σταυρὸν του νὰ κάμῃ, καὶ νὰ ῥωφήσῃ ὀλίγον. Καὶ ὅταν ἀγοράσῃ τις διὰ χρεῖαν του εὐδελὸν τίποτε, τὸν ἐπιφορτίζεται νὰ κάμῃ καὶ εἰς αὐτὸν μερίδιον, ἂν καὶ δὲν ἤθελε τὸν περισσεύῃ. Καὶ ἂν ἐζήτησε καὶ ἔλαβε χθὲς χάριν ἀπὸ τὸν φίλον του, δὲν ἐντρέπεται νὰ ζητήσῃ καὶ σήμερον, καὶ αὔριον, καὶ πολλάκις, ἢ ἀπὸ τὸ ἴδιον πρᾶγμα, ἢ ἄλλο ἀπὸ τὴν ἴδιον ἀνθρώπον· καὶ ἂν τὸν χαρίσῃ τις πρᾶγμα μὲ τὴν προαίρεσίν του, δὲν ἐξαρκεῖται, ἀλλὰ ζητεῖ καὶ μόνος του ὅ,τι ἄλλο εἶναι ἀκόλουθον· δηλαδὴ, ἂν τὸν δώσῃ τις πρὸς νὰ γένῃ σωστὴ ἢ χάρις, καὶ ταμβάκον διὰ ἐλεημοσύνην, ζητεῖ καὶ σακκίον· καὶ καθεξῆς εἰς τ' ἄλλα. Δὲν ἐντρέπεται νὰ μεταχειρίζεται εἰς τὰς χρεῖας του καὶ τὰ ξένα πράγματα μὲ ἀδιαφορίαν του, ἂν προξέσῃ εἰς αὐτὰ βλάβην, καὶ εἰς τοὺς φίλους του ζημίαν· καὶ καθ' ἣν ἡμέραν μελετᾷ, καὶ ἐτοιμάζεται ὁ φίλος του διὰ τὸν δρόμον αὐτὸς τὸν φορτῶνται νὰ τὸν δανείτῃ τὸ ζῶν του διὰ ὀλίγον νὰ ὑπάγῃ ἕως εἰς τὸν ἀγρὸν του· καὶ ἔπειτα ὑπάγει μακρύτερα, καὶ δὲν τὸ ἐπιστρέφει ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ τὸν ἐμποδίζει ἀπὸ τὸν δρόμον του· ἢ τὸ δανείζεται δι' ἄλλην ὀλίγην χρεῖαν, ἔπειτα τὸ φορτῶναι βιβρώς, καὶ τὸ βλάπτει. Ὁμοίως κάμνει καὶ εἰς τὰ λοιπὰ πράγματα τῶν ἄλλων, δι' ἄλλο τὰ δανείζειται, καὶ εἰς ἄλλο τὰ κακομεταχειρίζεται μὲ ζημίαν των. Καὶ ὅταν δανεισθῇ ἀπὸ ἄλλους ἢ κριθάριον, ἢ ἄμυρον, ἢ ἄλλο τι, ἀναγκάζεται τοὺς ἰδίους νὰ τὰ φέρωσι καὶ ἕως εἰς τὸν οἶκόν του. Καὶ εἰ δανεισθῇ δὲν τὸ ἐπιστρέφει μόνος του, ἀλλὰ προσιμίνει τὸν ζήτησιν ὁ δανειστής του δὶς, καὶ τρίς, καὶ νὰ τὸ φέρῃ ὁ ἴδιος νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν οἶκόν του. Φορτῶνται καὶ νὰ τὸν πέμπῃ ὅπου θέλει, ἢ νὰ κάμῃ καμμίαν

ὑπερσίαν του, ἢ βάρος νὰ τὸν φέρῃ ἀπὸ τὴν ἀγορὰν εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ ὑπόσχηται νὰ ἐξαγοράσῃ ποτὲ τὸν κόπον του, ἢ τὸν ἐνθυμίζῃ, ἂν ἔτυχῃ ποτε νὰ τὸν κάμῃ καμμίαν ὀλίγην χάριν. Καὶ βρύνει τὰς γειτονεῖας καθεκαστὴν ζητῶν ἔλεον, πρᾶσον, ἄλας, δαδίον, καὶ ὅ,τι ἄλλο παρμικρὸν χρειάζεται· καὶ δὲν ἐντρέπεται νὰ ζητῇ δάνεια καὶ ἀπὸ ὅσους προσζημιῶτε. Καὶ ὅταν ἀγοράσῃ ὀπωρικὰ, χᾶπτει ἀπὸ τὸν σωρὸν ἕως εὖ νὰ ζυγιασῇ ὁ πωλητὴς, καὶ ἔπειτα ἀρπάζει καὶ μόνος του ἀκόμι κᾶνέν, καὶ τὸ προσθέτει εἰς τὰ ζυγιασθέντα, καὶ ἀναχωρεῖ ὑβριζόμενος ἀπ' ἐκεῖνον. Καὶ εἰς ὅλα, τὸν σκοπὸν του μόνον κυτᾷ, νὰ ἐκτελέσῃ, καὶ διὰ τὴν ἐνόχλησιν, ἢ ἀγανάκτησιν, ἢ ζημίαν τῶν ἄλλων παντελῶς δὲν τὸν μέλλει· καὶ διὰ τὰς καταφρονήσεις, καὶ τὰς ὑβρισίας, καὶ τὰς ἀποβολὰς ἀπὸ ὅσους καταβαρύνει, δὲν λαμβάνει καμμίαν αἴσθησιν· καὶ ὑποφέρει τὰ πάντα, μόνον ν' ἀπολαύσῃ· καὶ δίκαιον, καὶ καθήκον δὲν ἠξεύρει· καὶ διακρίσιν, καὶ ἐντροπὴν δὲν ἔχει. Καὶ εἶναι ὄμιος εἰς τὴν χυδρόσυνην μὲ τὸν γαῖδαρον, ὅς τις ἀσυστόλως ὀρᾷ εἰς ὅλας τὰς ἐπιθυμίας του, καὶ ἀπὸ τὰς χρυγᾶς καὶ ὑβρισίας, καὶ τοὺς πετροβυλιτισμοὺς, καὶ τοὺς ῥαβδιμύς τοῦ γαῖδαρχόμου ποσῶς δὲν θορυβεῖται· καὶ μὲ καλὸν, καὶ γλυκὺν τρόπον δὲν κάμπτεται ἀπὸ τὰς ὀρμᾶς τῶν ὀρέξεών του· καὶ ὡς καὶ αὐτὸς ἀπὸ πολιτικῆν, καὶ εὐγένειαν δὲν αἰσθάνεται· καὶ ὑβριζόμενος, καὶ καταφρονούμενος δὲν ἐντρέπεται.

(Ὁ Λύχνος τοῦ Διογένους.)

Ο ΛΥΧΝΟΣ ΠΟΥΣ.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ τις γέρον εἶχε μάθειν ἐκ πείρας, ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγῃ ἀνθρώπους κακῆς διαθέσεως. Μεταχειρίζετο δὲ ὡς γνώρισμα τῆς ψυχῆς ἐκάστου τοὺς ἐκυτοῦ πιδας, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἦτον ὠραιότατος, ὁ δὲ στρεβλὸς καὶ δύσμορφος. Ἄν ξένος τις κατὰ τὴν πρώτην συνέντευξιν εθεώρῃ τὸν ἄσχημον πόδα του μᾶλλον παρὰ τὸν ὠραῖον, ἔμβαιναν εἰς ὑποψίαν· ἀλλ' ἂν προσέτι ὠμίλει περὶ αὐτοῦ, καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε περὶ τοῦ ὠραίου ποδός, ὁ φιλόσοφος ἔκρινε τοῦτο ἀποχρῶντα λόγον ὥστε νὰ πύσῃ πᾶσαν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου σχέσιν. Ἐκαστος μὲν δὲν ἔχει τὸ δίκαιον τοῦτο ἐργαλεῖον· ἀλλ' ἕκαστος, μὲ μικρὰν προτολήν, δὲ.

νεται νὰ παρτηρήσῃ σημεῖα τῆς μεμπτικῆς ταύτης, μεμψιμοίρου διαθέσεως, καὶ νὰ κάμῃ παρομοίως ἀπόφρασι ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τὰς σχέσεις τῶν μ' αὐτὴν μειωμένων. Συμβουλεύω λοιπὸν τοὺς φιλαίτιους, δυταξέσκους, καὶ δυστυχεῖς αὐτοὺς ἀνθρώπους, ἂν ἐπιθυμῶσι τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ κόσμου, ὡς καὶ τὴν ἰδίαν των εὐδαιμονίαν, νὰ μὴ κυττάζωσι τὸν ἄσχημον πόδα. — ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ.

Η ΑΥΡΙΟΝ. — Πῶς δύναται νὰ εἶπῃ πόσον περιλαμβάνεται εἰς τὴν φράσιν ταύτην; Μολονότι ἀναμέσον αὐτῆς καὶ ἡμῶν ὄλιγα ὥρα μεσολαβοῦσι — μολονότι ταχέως θέλει ἀρχίσῃ τὸν δρόμον τῆς — πῶς μ' ὄλον τοῦτο ἐμπορεῖ νὰ προεῖπῃ τί μέλλει γενέσθαι εἰς τὸ διάστημα αὐτῆς, — τίς εἶδε τί τεύεται ἢ ἐπιούσα;

Αὔριον! Οἱ εὐθυμοὶ ἐνδέχεται νὰ σκυθρωπῶσιν. Οἱ νῦν τὸ στάδιον τῆς ἰδουῆς διατρέχοντες, μὲ χρυσᾶς ἐλπίδας πρὸ ὀφθαλμῶν, ἐνδέχεται νὰ ὑποπέσωσιν εἰς πικρὰς λύπας. Ἡ εὐτυχία ἐνδέχεται νὰ μεταβληθῇ εἰς δυστυχίαν.

Οἱ νῦν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους ἐνδέχεται νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν κοιλάδα. Ἡ βροδόχριος ἐκεῖνῃ παρὶὰ ἐνδέχεται νὰ ὠχριάσῃ — τὸ σταθερὸν εἶμα νὰ τρέμῃ. Ἐνδέχεται νὰ ἤμειν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θανάτου.

Αὔριον! Ἰσως μεταβάλλῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὸν δρόμον τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ἰσως σχηματίσῃ νέαν ἐποχὴν εἰς τὴν ζωὴν μας. Ὅσα φοβούμεθα ἴσως δὲν πραγματοποιηθῶσιν.

Αὔριον! μακρὰν ἢ ἀνησυχία! Ἄς ἐπιστηριζώμεθα εἰς τὴν πρόνοιαν. Ἰπάρχει Ὄν, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὀπίσθου ἢ χθὲς, ἢ σήμερον, καὶ ἡ αὔριον οὐδόπως διαφέρουσιν· ἰπάρχει Ὄν, δυνάμενον νὰ διαθέσῃ ἅπαντα πρὸς ἡμέτερον ὄφελος.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ὁ Ἰππορχος εἶχε μερικὰ καλὰ προτιρήματα· καὶ διὰ τὴν πρὸς τὴν παιδείαν ἀγάπην του ἐπροσκάλεσε τοὺς δύο Παιητάς, τὸν Ἀνακρέοντα καὶ τὸν Σιμωνίδην. Ἄλλ' ἡ ἀτιμία, τὴν ὅποιαν ἔκαμεν εἰς δύο νέους Ἀθηναίους, ἤγαγεν τὸν Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογεῖτονα, ἔγεινεν αἰτία τοῦ θανάτου του. Οὗτοι ἐσίμωσαν εἰς αὐτὸν, ἔχοντες σκεπασμένα μὲ κλάδου μურσίνης τὰ ὄπλα, καὶ οὕτω τὴν ἐφό-

νευσαν. Ὁ Ἀρμόδιος πάραυτα ἐφρονέθη ἀπὸ τοὺς φύλακας· καὶ ὁ Ἀριστογεῖτων βρασπισθεὶς διὰ προσταγῆς τοῦ Ἰππίου, εὐρηκεν αἰτίαν νὰ ἐκδικηθῇ· διότι ἐσυκοφάντησε πολλοὺς φίλους τοῦ Ἰππίου, ὅτι ἦσαν τάχα συνωμῶται, τοὺς ὁποίους ὁ Ἰππίας, εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ θυμοῦ του, ἐπρόσταξεν νὰ τοὺς φονεύσουν. Ἐπειτα, ἐπειδὴ τὸν ἐρώτησεν ὁ Ἰππίας, ἂν ἦναι καὶ ἄλλοι συνωμῶται, ἀπεκρίθη ὁ Ἀριστογεῖτων. Ἄλλος δὲν ἔμεινεν εἰμὴ σύ. Ἀποθνήσκω εὐχαριστημένος, διότι σ' ἐτέρησα τοὺς πλέον ἀκριβοὺς σου φίλους.

Ὁ Ἰππίας ἐβασίλευσεν ἀκόμη τρεῖς χρόνους εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ πολλὴν τυραννίαν· ἀλλὰ τέλος, ὁ Κλεισθένης, ἀρχηγὸς τῶν Ἀλκαιοῖδων, βεηθούμενος ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους, τὸν ἠνάγκασε νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν Δαρεῖον βασιλέα τῶν Περσῶν. Ὁ Ἰππίας ἔγεινεν αἰτίως μὲ τὰς παρακινήσεις του νὰ ἐκτρατεύσῃ οὗτος ὁ βασιλεὺς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐφρονέθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Μαραθῶνος.

Μολὶς ἐλευθερωθέντες οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ Ἰππίου, ἐτίμησαν τὴν μνήμην τοῦ Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστογεῖτων· τοὺς ἔστησαν στήλας, καὶ ἐψήφισαν νὰ ἐορτάζονται κατ' ἔτος ἡ μνήμη των εἰς τὰ Παναθηναῖα. Μετὰ καιρὸν ἀρχισαν νὰ ψάλλωσιν εἰς τὰ συμπόσια των τοὺς ὕμνους τῶν δύο τούτων νέων.

ΠΕΡΙ ΠΛΟΥΤΟΥ ΚΑΙ ΠΕΝΙΑΣ.

Πᾶς ἄνθρωπος εἶναι πλούσιος ἢ πτωχὸς κατὰ τὴν ἀναλογίαν μεταξὺ τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ἀπλαύσεων αὐτοῦ. Τοῦ πλούτου, ὡς καὶ παντὸς ἄλλου πράγματος, ἡ ἐλπίς εἶναι περισσύτερον πρὸς ἢ ἀπύλυστις· ἐνόσω θεωροῦμεν αὐτὸν ὡς μέσον, δι' οὗ νὰ χαρῶμεν τὴν ζωὴν μέλλοντά τινα χρόνον, ὁ εἰς ἀπόκτησιν αὐτοῦ ζῆλος· μᾶς προφυλάττει ἀπὸ τὸ νὰ βρυνθῶμεν ἡμᾶς αὐτοῦ· ἀλλὰ μόλις καθίζομεν ν' ἀπολαύσωμεν τὰ ἀποκτηθέντα, καὶ εὐρίσκομεν αὐτὰ ἀνίκανα νὰ πληρώσωσι τὰ τῆς ζωῆς κενὰ διαστήματα. Ἡ φύσις καθιστᾷ ἡμᾶς πένητας μόνον ὅταν ὑστερώμεθα τῆ ἀναγκαῖα, ἀλλ' ἡ συνήθεια διδίδει τὸ ὄνομα τῆς πείνης εἰς τὴν ἔλλειψιν τῶν περιττῶν. Μέγα προνόμιον ἔχει ἡ πείνα ὅτι χαίρει ὁ ἄνθρωπος χωρὶς νὰ φθνήσκῃ, ὑγιαίνει χωρὶς ἰατρικοῦ, ἐξασφαλίζεται ἄνευ φύλακος, καὶ ἀπολαύει θάνει ἐκ τῆς μεγαλοδωρίας τῆς φύσεως ὅσα οἱ μεγάλοι καὶ

οὐ πλούσιοι ἀναγκάζονται νὰ προμθεύωνται διὰ τῆς β. η. θείας τῆς τέχνης. Ἡ δυστυχία ἐβρωθήθη πάντοτε ὡς ἡ κατάστασις ἐν ἣ ὁ ἄνθρωπος εὐκολώτερον γ. ωρίζει ἐαυτὸν, μάλιστα διότι δὲν περιτριγυρίζεται ὑπὸ κολάσει. Ἡ εὐτυχία τείνει παραπολὺ εἰς τὸ ἐμποδίζειν ἡμᾶς ἀπὸ τὸ νὰ ἐξετάξωμεν τὴν διαγωγὴν μας· ἡ δὲ δυστυχία μᾶς ὠφελεῖ, καθὸ ἄγουσα ἡμᾶς εἰς τὸ ὀρίως συλλογίζεσθαι περὶ τῆς ἡμετέρας καταστάσεως.

ΘΑΝΑΤΟΣ

ΔΕΙΝΟΝ θέαμα τῷ ὄντι εἶναι τὸ νὰ βλέπη τις γέροντα μᾶλλον ἐφ. διαζόμενον διὰ ζωῆς, πρὶν προετοιμαζόμενον εἰς θάνατον· διότι τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι τόσον βέβαιον ὡς ὁ θάνατος, καὶ τίποτε τόσον ἀβέβαιον ὡς ἡ ἐποχὴ αὐτοῦ· καὶ καθὼς ἡ ἡμέρα δὲν δύναται νὰ διορκῆσθαι μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, οὕτω οὐδ' ἡ ζωὴ ἐμπορεῖ νὰ διαρκῆσθαι πολὺ μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ γήρατος.

Ἄν καὶ πολλάκις ἐνόμισες ὅτι ἤτο πλησιέστερον τοῦ θανάτου πρὶν τῶρα, μ' ὄλον τοῦτο, βέβαιον εἶναι ὅτι ποτὲ ὁ θάνατος δὲν ἤτο τόσον πλησίον σου ὅσον εἶναι τῶρα.

Ὁ δίκαιος ἀποθνήσκων τὰ μὲν κακὰ παραιτεῖ ὀπίσσω του, φέρει μεθ' ἐαυτοῦ τὰ καλὰ· ἐξ ἐναντίας δὲ, ὁ ἁμαρτωλὸς ἀφίνει ὅλα του τὰ ἀγαθὰ, καὶ λαμβάνει ὅσα κακὰ καὶ ἂν εἴη.

ΓΝΩΜΙΚΑ.

— Προτίμησον νὰ δώσης τὸ ἀργύριόν σου πρὶν τὸν καιρὸν σου· ἀπ' ὅλας τὰς ἀσωτείας ἡ τοῦ καιροῦ εἶναι ἡ χειροτέρα.

Ὁ παρελθὼν χρόνος δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀνακαλεσθῆ, οὐδ' ὁ μέλλον εἶναι βέβαιος· προσπάθει λοιπὸν νὰ ὠφελῆσθαι ἀπὸ τὸν παρόντα, διότι αὐτὸς μόνος εἶναι ἰδικός σου.

— Ὅμι μόνον δὲν πρέπει νὰ γίνεσθαι συνένοχος κακῶν πράξεων, ἀλλ' οὔτε νὰ τὰς ὑπερασπιζέσθαι· διότι οἱ περισσότητες οὐ νομίζουσιν ἱκανὸν νὰ πράξῃς τὸ ἔγκλημα τοῦ ὁποίου τὴν ἐκτέλεσιν βοηθεῖς ἢ δικαιόνηεις.

— Ἡ ὑπόκρισις εἶναι σέβας τῆς κακίας πρὸς τὴν ἀρετὴν, εἶπαν τινές· ἀλλὰ καλύπτων τις τὴν κακίαν μετὰ τὸν βδελυρὸν μανδύαν τῆς ὑποκρίσεως, δὲν τιμᾷ οὐδὲως τὴν ἀρετὴν. Ὁ ὑποκριτὴς προσθέτει εἰς τὰ ἄλλα ἐλαττώματα τὴν ἀπίστην καὶ τὴν ἀνδριάν. Ἀπειπισία ἀπὸ τοιοῦτον ἄνθρωπον.

— Ὁ Σωκράτης ἔγεινε Σωκράτης, διότι δὲν προσεῖχεν εἰς

κάνεν ἄλλο, ἀπ' ὅσα τῷ ἐνεργαζόντο, εἰμὴ εἰς τὸν λόγον· οὐ δὲ ἂν καὶ ἀκόμη δὲν ἦσαι Σωκράτης, τοῦλάχιστον χρεωστεις νὰ ζῆς, ἐπιθυμῶν νὰ ἦται Σωκράτης.

Ὁ πρῶτος καὶ ἀναγκαιότατος τόπος ἐν φιλοσοφίᾳ εἶναι, ὁ τόπος, ὁ τῆς χρήσεως τῶν θεωρημάτων, δηλαδὴ νὰ μὴ ψεύδῃται τις. Ὁ δεύτερος εἶναι, ὁ τόπος, τῶν ἀποδείξεων· δηλαδὴ, πῶθεν εἰξεύρωμεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ψευδῶμεθα. Τρίτος δὲ τόπος εἶναι, ὁ βεβαιωτικὸς αὐτῶν, τούτων καὶ διασαρητικὸς, δηλαδὴ, πῶθεν εἰξεύρωμεν ὅτι τοῦτο εἶναι ἀπόδειξις, τί πρᾶγμα δηλονότι εἶναι ἀπόδειξις; τί πρᾶγμα μάχη; τί πρᾶγμα ἀλήθεια; τί πρᾶγμα ψεῦδες;

Ὁ μὲν λοιπὸν τρίτος τόπος εἶναι ἀναγκαιός διὰ τὸν δεύτερον· ὁ δὲ δεύτερος διὰ τὸν πρῶτον. Ὁ δὲ ἀναγκαιότατος, καὶ ὅπου πρέπει νὰ ἀναπυκνώμεθα, εἶναι ὁ πρῶτος. Ἡμεῖς ὅμως κάμνομεν τὸ ἀνάπαλιν· διότι εἰς τὸν τρίτον τόπον διατρέβομεν, καὶ περὶ ἐκείνον εἶναι ὄλημας ἡ σπουδὴ· τὸν δὲ πρῶτον παντελῶς ἀμελοῦμεν. Τὸ λοιπὸν ψευδῶμεθα μὲν, πῶς δὲ ἀποδεικνύεται, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ψευδῶμεθα, πρόχειρον τὸ ἔχμεν.

— Εἰς ποῖον ἀκόμη καιρὸν ἀναβάλλει τὸ νὰ ἀξιώῃ ἡ ψυχὴ σου νὰ πράττῃ τὰ βέλτιστα, καὶ εἰς καμμίαν περίστασιν νὰ μὴ παραβαίῃ τὸν κραταῖον λόγον; Παρέλαβες ἤδη τὰ θεωρήματα ἀπὸ ἐκείνου, μετὰ τοὺς ὅπλους ἔπρπε νὰ συναναστραφῆς, καὶ συνανεστράφης. Ποῖον λοιπὸν ἀκόμη δίδακταλον προσδοκᾷς, διὰ νὰ ἀναθέης εἰς ἐκείνον τὴν ἐπικλονόησίν σου; Δὲν εἶσαι πλέον μεῖρακιον, ἀλλ' ἀνὴρ ἤδη τέλειος· ἂν τῶρα ἀμελήθῃς καὶ ὀκνηρευθῆς, καὶ πάντοτε ἀναβολὰς ἐπὶ ἀναβολῶν κάμνης, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπὶ ἄλλων ὀρίζῃς, μετὰ τὰς ὁποίας ὅτι θὰ προσέξῃς εἰς τὸν ἐκπύον σου, ἀνεπαίσθητος θὰ μένης ἀπρόκοπος, καὶ θὰ ζῆς καὶ θὰ ἀποθάνῃς κενὸς ἄνθρωπος.

Ἦδη λοιπὸν ἄς ἀξιώτῃ τὸ ἡγεμονικόν σου νὰ ζῆς ὡς τέλειος ἄνθρωπος, καὶ πρόκοπιον· καὶ πᾶν ὅ,τι σοὶ φαίνεται βέλτιστον, ἄς σοὶ ἦναι νόμος ἀπαράβατος· καὶ ἂν ἐπίπρονόντι, ἢ ἡδὺ, ἢ ἐνδοξον, ἢ ἄδοξον παρυσιάζῃται ἐνώπιόν σου, ἐνθυμοῦ, ὅτι τῶρα εἶναι ὁ ἀγὼν, καὶ ἡδὺ παρόντα τὰ ὀλύμπια, καὶ δὲν εἶναι πλέον καιρὸς νὰ κάμνης ἀναβολὰς, καὶ ὅτι μιᾶς ἡμέρας καὶ ἐνὸς περιστατικοῦ ἢ παράβλεψις ἐξαφανίζει τὴν προκοπὴν, καὶ πάλιν μιᾶς ἡμέρας καὶ ἐνὸς περιστατικοῦ ἢ ἐπιμέλεια σώζει τὴν προκοπὴν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Α.	Σελ.	Ζ.	
Άγιου Γρηγορίου Σκέψεις περί έαυτοῦ . . .	» 32	Ζωολογία	» 108
Αί Κυβερνήσεις έχρηγάντο τήν διαίρεσιν και τὸ πρὸς ἀλλήλους μῦθος τῶν ὑπηκόων διὰ νὰ στηρίζουν τήν ἐξουσίαν των . . .	» 63	Η.	
Αλληγορία	» 43	Ἡ ἐν Ὀστένδη παράφρων, και Αὐτοκρατορίσσης Ἑρως	60, 76, 81
Ανακάλυψις και ἐμπόριον τῶν Φοινίκων . . .	» 39	Ἡ Θεωρία τῆς φύσεως	» 14
Ανέκδοτον ἐπὶ Μουράτ Β΄η	» 71	Ἡλικὴ Κατάστασις τῆς Ἑλλάδος, ...	17, 33, 49, 73
Ανέκδοτον περί φιλιαναγνωσίας	» 72	Ἡλικὸν διήγημα	» 35
Ανακάλυψις ἐν Γιβραλτέρα	» 76	Ἡλικὰ και φιλοσοφικὰ ἀγαθὰ ἀπὸ τὴν πρόοδον τῶν φῶτων ἐπιγίγναντα . . .	» 37
Ανέκδοτον Ἀραβικὸν	» 85	Ἡλικὸν Διήγημα	» 52
Ἀνὴρ και Γυνή	» 159	Ἡλικὰ	» 164
Β.		Ἡ πόλις Σαλαμῖς	» 69
Βιογραφικαὶ Σημειώσεις Σελοῦτ.υ Πελλίκου	65, 94, 97, 116	Ἡ 25. Μαρτίου τοῦ 1821	» 103
Γ.		Ἡ πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐν Χίῳ Δημόσιος Σχολή	» 119
Γενικαὶ περί γαιῶν πικρατηρήσεις	» 149	Ἡ χαρὰ	» 59
Γεωργικὰ	» 141	Ἡ Σελήνη	» 186
Γνωμικὰ τοῦ Βιάντος φιλοσόφου τῆς Πριήνης	» 27	Θ.	
Γνωμικὰ φιλοσόφων.	» 144	Θάνατος τοῦ Ἀλκυβιάδου	» 16
Δ.		Θαυμαστοῦ μνημονικοῦ παραδείγματα . . .	» 180
Διαφορὰ τῶν Κόσμων.	» 51	Θεὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως;	» 102
Διόφθοροι Ποιήταις	» 58	Θεωρία τῆς φύσεως	47, 185
Διηγήματα	» 60	Ι.	
Διατριβὴ περί τοῦ ἐν Σύμῃ Γυμνασίου . . .	» 102	Ἰδέα τοῦ Ἀριθμοῦ τῶν βαθμίδων τῆς Κλίμακος	» 159
Δικταία, ἢ Ἐτεοκρητία	» 150	Ἱστορία τοῦ Ἀπείκου	161, 177.
Δυστυχὲς συμβαί ἐν Γαλλία	» 127	Κ.	
Ε.		Κόπρις και Ἀνάπαυσις	» 43
Ἐκστρατεία τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Σικελίαν . .	» 85	Κινδυνωδεστάτη ἐφεύρεσις	» 3
Ἐλέφαντος κινήσεις	» 67	Λ.	
Ἐπικτήτου Γνῶμαι	» 48	Λίμνη ἀπολιθωμένη ὕδατος εἰς τὴν Πελοπόν	» 62
Ἐπίγειος ζωὴ	» 51	Μ.	
Ἐπιστολὴ Ἐπιστημονικὴ	» 104	Μαλκόστρατα	» 44
Ἐπιστολὴ ἐνὸς περιηγητοῦ ἐκ τοῦ Εὐξείνου Πόντου	133, 145	Μέχη τοῦ Μαραθῶνος	» 54
Ἐπιστολὴ ἰδιαιτέρη	» 172	Μεγάλα τέλη ἐκ μικρῶν ἀρχῶν	» 151
Ἐρωτικὰ ποιήματα	» 45	Μονομηνία Ἑτῶν	» 173
Εὔρεσις Ἀδαμάντου	» 158	Μύθοι οἱ ἐνάρετοι και πιπιδευμένοι εἶναι ἀληθῶς εὐτυχεῖς	» 88

N.	
Νεφρολογία	» 113
Νεοφαλῆς Πνευργία	» 140
Νέος Προφήτης	» 141
Νέαι ἐφευρέσεις	» 180
O.	
Οἱ ἐξόριστοι	9, 28, 41
Ὁ εὐγενὴς καὶ ὁ ἱεροδικαστῆς	» 34
Ὁ Κολόμβος καὶ τὸ αὐγὸν	» 34
Ὁ Κόπος καὶ ἡ Ἐπιμέλεια νικῶσι τὴν φύσιν ἀν τύχῃ νὰ ἔχῃ τις φυσικὰ ἐλαττώματα	» 48
Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος καὶ ὑποδηματοποιὸς	» 51
Ὁ Βουρκόλακx	» 59
Οἱ Μύρμηκες	» 63
Οἱ τριάκοντα τύραννοι	» 79
Ὄρυκτὸν ἔλαιον	» 93
Ὁ ἐκ μικροῦ μέγας	» 110
Ὁ τῶν Ἀθηναίων Δοιμὸς	» 114
Ὁ ἀπρόβλεπτος περιηγητῆς	» 132
Ὄρθαλμοϊατρὸς κλέπτης	» 140
Ὁ ὧ; ἔγγυστα πληθυσμὸς τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας	» 156
Π.	
Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν Ἀρχῶν τοῦ Περιδικοῦ τούτου Φύλλου	1
Παίγνια τῆς Βουχάρης	» 26
Περὶ εὐδαιμονίας	3, 125
Περὶ τῆς ἠθικῆς τῶν Λειτουργῶν	» 7
Περὶ τῆς Συνειδήσεως	» 22
Περὶ τῆς ἠθικῆς τῶν δημοσίων ἀνθρώπων	» 24
Περὶ τῆς Ἰατρικῆς	» 31
Περὶ τῶν μυστικῶν τρόπων τῆς Κυβερνήσεως	» 57
Περὶ πινώλης	» 75
Περιήγησις 22 ἡμερῶν 89, 105, 121, 137, 152, 169	» 108
Περὶ ριζίου	» 120
Περὶ τῆς Ἀκοῆς	» 124
Περὶ τῆς Φιλίας	» 129
Περιγραφή τῆς Σπάρτης	» 132
Περὶ ψεύδους	» 136
Περὶ Ἐφευρέσεων καὶ Ἀνακαλύψεων	» 136
Περὶ φιλοπονίας	» 155

Περὶ τοῦ Πάπx ἐν Ρώμῃ	» 157
Πειράματα σιδηρῶν κλοίων	» 157
Περὶ τοῦ Ἀυγεζουτίου	» 158
Περὶ τῆς πολιτικῆς χρησιμότητος	» 186
Περὶ Ἀναισχοντίας καὶ Ἀναισχύντου	» 187
Περὶ τοῦ ἱερείου Βένθx, θεωρουμένου ὡς Ἡλικολόγου καὶ ὡς Νομικοῦ	166, 182
Περὶ Παιδείας	» 172
Περὶ παιδῶν ἀγωγῆς	» 174
Περὶ τῶν ἀεαθημακῶν περιηγητῶν	» 175
Περὶ Ἐρυσίθης	» 179
Περὶ Μαθήσεως	» 181
Πολιτικὰ	» 10
Πόλεμος τῶν συμμάχων ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων	» 16
Πρέπει νὰ σπουδάζωμεν τὸν ἐαυτὸν μας Σ.	» 56
Σωκρατικαὶ Ῥήσεις	» 15
T.	
Τὰ Σύνεργα	» 187
Τὰ περὶ τὴν ἀλιεῖαν τῆς τρακίνης	» 148
Τὰ ἐπιχειρήματα τῆς Μέθης	» 20
Τὰ συνοικέσια τῶν αὐτοχθόνων τῆς Αἰθιοπίας Ταχυγραφία	» 27
Τὰ πρῶτα βήματα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους	» 78
Τινὰ περὶ Κύπρου	» 86
Τίνοι τρόπον βαδίζει ὁ πολιτισμὸς εἰς τὰ Ἑθνη	» 99
Τὸ ἀγγλίνου πικιδίου	» 2
Τὸ ὄνειρον μουτουλμάνου τινὸς εἰς τὸ Κάϊρον καὶ ἡ ἐκπλήρωσις αὐτοῦ	» 6
Τὸ νῦν σύστημα τῆς Κυβερνήσεώς μας	» 10
Τὸ νοσοκομεῖον τοῦ ἀδίκου πλουσίου	» 16
Τὸ καλῆτερον ἔξωθεν	» 17
Τὸ βρέφος	» 24
Τὸ ἀλατωρυχεῖον τῆς Βαλλίσκας	» 93
Y.	
Υγιεινὴ τῶν Παιδῶν	» 111
Φ.	
Φιλομάθεια τῶν Ἰσλανδῶν	» 46

Η ΜΕΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ, εκδίδεται κατὰ μῆνα εἰς δύο τυπογραφικὰ φύλλα.
Εὑρίσκεται δὲ,

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ἰωσήφ Μάγνητι

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ι. Αζαρίδη.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Δούκα παππᾶ, καὶ Α. Πουλή.

ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ, παρὰ τοῖς Κ. Ἐπισ. τῶν Ταχυδρομείων.

ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ, παρὰ τοῖς Κ. Προξένοις.

Τιμὴ ἑτησίᾳ προπληρωτέα, ἐν Ἑρμουπόλει. . . . . Δραχμᾶς 6.

Ἐκτὸς τῆς Ἑρμουπόλεως (διὰ τὰ ταχυδρομικὰ ἐξόδα) » 7.

☞ Ὁ Πρῶτος Τόμος τῆς Μελίσης τῶν Κυκλάδων εὑρίσκεται εἰς τὰ διάφορα
ἐκτὸς καὶ ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας Βιβλιοπωλεῖα καὶ Τιμᾶται Δρ. 6.